

## **Kőrösi Zoltán: Karel**

*(cirkuszi játék, ha eljön az este)*

*A játzó személyek:*

*KIRÁLY PÉTER – hetvenhez közelítő, eleinte kövérkésnek tűnő, aztán megvékonycsontú férfi, akinek sok-sok nejlonszatyra van*

*KIRÁLY PÉTERNÉ – olyan, mintha nem is lenne más, mint egy feleség, megható ünnepi ruhában*

*IFJ. KIRÁLY PÉTER - harminc körüli férfi, városias külsővel, aki tudja, mit jelent a kemény munka és a felelősség, és messze jutott már a gyermekkorától*

*IGAZGATÓ – ötvenes, kihízott, hangos, ideges férfi, aki a kezében tartja a dolgokat, és ezért még a hízéskéket is hajlandó elviselni*

*BOHÓC – roppant mókás, legalábbis eleinte*

*ANGÉLA – loknis haj, angyali tekintet, műlovarnő, akiben – egyebek közt - benne lakik a szeretet*

*MÁRTUSKA– bokafixes ügyintézőnő, aki, küzd és dolgozik, és bízva bíz*

*LAKATOS BÉLA - alacsony, vézna, barna bőrű ember, koszlott színpadi huszárruhában, söprűvel és nyeles lapáttal a kézben*

*ARTISTÁK – dresszben, jelmezben, az adott szerep szerint*

*A CIRKUSZI ÁLLATOK – ketrec nélkül, de most még nyugodtan*

*ORVOS – orvosi táskás, gyógyító ember, akit kötelez az esküje*

*Játszódik:*

*A HUNGÁRIA UTAZÓ NAGYCIRKUSZ előadása idején, Magyarországon, a Balaton nevű tó északnyugati partján, egy falu melletti réten, a fahut a várostól elválasztó erdősáv mentén, egy meleg nyári este, a vándorcirkuszi sátor előtt, a szabad ég alatt.*

## I. AZ ELSŐ RÉSZ

*Egy vándorcirkusz hátsó bejáratát látjuk oldalról, azt a köztes teret, ami egyaránt szolgál a manézs előtti várakozásra és a raktározásra. A porondra vezető út tehát a színpad hátulján vezet keresztül, ám az ott mozgó alakok mintegy mellékesen jelennek meg a nézők előtt, csupán áthaladnak a színpad hátsó terén, s eltűnnek a kívülről látható sátorponyva mögött.*

*Egyébként a tér tele van zsúfolva különböző kellékekkel és félredobott anyagokkal.*

*Hordók, fűrészporos zsákok, kötelek, karók, felesleges nézőtéri padok, és*

*hordozható állványú plakátok, amelyeken a HUNGÁRIA NAGYCIRKUSZ – CIRKUSZ ÉS VARÁZSLAT - előadásának hirdetése látható.*

*A háttérben folyó hangokból, a sürgés-forgásból nyilvánvaló, hogy odabent, a számunkra láthatatlan sátorbelsőben rövidesen kezdődik az előadás. Hangol a 2-3 fős (dob, tangóharmonika, trombita) zenekar, hallani a gyülekező közönség moráját.*

*Az előtérben viszont egy alacsony, barna bőrű ember, Lakatos sepreget, nyeles lapáttal és ciroksöprűvel felszerelve. Időnként felveszi a zene ritmusát, füttyüli az áthallatszó dallamot, húz néhányat a kopott söprűvel, majd megáll, és inkább unottan, mint fáradtan a nyélre támaszkodik. Hátat fordít a sátornak, a közönség felé néz, ügyet se vet a háttérben olykor izgatottan keresztül rohanó, már jelmezekbe öltözött cirkuszosokra.*

*Azzal se foglalkozik különösebben, hogy beront a színpadra az Igazgató, nyomában az Ügyintézőnővel*

IGAZGATÓ: *(magából kikelve üvölt)* Nem! Nemenem! Nem! Nem!

MÁRTUSKA: Természetesen. Azazhogy: igen. Hogy nem.

IGAZGATÓ: Na ne.

MÁRTUSKA: Ahogy mondani tetszik. Az igazgató úrnak.

IGAZGATÓ: Be fogom fejezni! Nem! Befejeztem. Nyista. Finito. Kampec.Ende.

Pukk.

MÁRTUSKA: Természetesen.

IGAZGATÓ: Maga hülyének néz engem?

MÁRTUSKA: Olyat nem tennék. Soha.

IGAZGATÓ: Semmi nem változik. Még én se. Juszt. Na ebből. Ebből elég.

MÁRTUSKA: Igenis.

IGAZGATÓ: És tudja mit? Az állatvédők se érdekelnek. Ha-há!

MÁRTUSKA: Se. Ha-há. Értettem.

IGAZGATÓ: Meg az állatorvosi engedélyek!

MÁRTUSKA: Senem.

IGAZGATÓ: Meg a fertőzések se! Meg a karanténok se! Világos? Vigyük a kultúrát szerteszt? Vigyük?

MÁRTUSKA: Mit tetszik?

IGAZGATÓ: Jó! Én viszem! Vissszem! Akkor én leszek az óriáskígyó!

MÁRTUSKA: Óriás? Kígyó?

IGAZGATÓ: *(végigméri Mártuskát)* Elefánt...

MÁRTUSKA: *(kis híján bögni kezd)* Na de igazgató úr...

IGAZGATÓ: Na! Na! Na ne! Ezt ne!

MÁRTUSKA: Mindig a bántás... meg a fájás...

IGAZGATÓ: Na! Nem bög! Önuralom! 'szen láthatja... Ezek az állapotok. Én már nem is tudom, melyik városban, milyen országban vagyunk.

MÁRTUSKA: Állatok. Tudom, kérem. Tudom. Csak nem tudom visszatartani...

IGAZGATÓ: Nem tudja? Hát akkor. Ha úgyis tudja. Akkor mér' nem tudja.

Uralkodni kell! Én is folyton uralkodom...

MÁRTUSKA: De hát magának tetszik az igazgató úrnak lenni...

IGAZGATÓ: Tetszik? (*segélykérően körülnéz*) Tetszik. Izé... Maga Lakatos!

Figyeljen már!

LAKATOS: Mást se teszek.

IGAZGATÓ: (*Mártuskára mutat*) Mindjárt sír.

LAKATOS: Ideges.

IGAZGATÓ: Hja. Persze hogy az vagyok.

LAKATOS: Biztosan fáj.

IGAZGATÓ: Fájni nem. Viszont megőrjítenek. Kompletto.

MÁRTUSKA: Kompletta.

IGAZGATÓ: (*ránéz, megáll egy pillanatra*) Ja, hogy...!

LAKATOS: Róla. Ő.

IGAZGATÓ: Az más. Ideges. Olyan... nőiesen...

LAKATOS: Meg az időjárás is teszi, kérem szépen. Hogy egyfolytában időjárás van. Hol esik, hol meg süt. Front van. Folytonosan. (*fölnéz*) Most például mindjárt esik... Egész nap erre készül...

IGAZGATÓ: Mi készül?

LAKATOS: Azt én nem tudhatom.

IGAZGATÓ: Minket bezzeg nem akarnak megvédeni, ugye? Mi nem vagyunk eléggé állatok, ugye?

LAKATOS: Még jó, hogy ezek az olaszok olyan találékonyak...

MÁRTUSKA: Meg az oroszok is, igazgató úr kérem...

IGAZGATÓ: Milyen olaszok? Milyen oroszok? Hogy jönnek ide az oroszok?

LAKATOS: Ezt talán hagyjuk.

MÁRTUSKA: Készen állok, igazgató úr. Készen állunk.

IGAZGATÓ: Még szerencse. Úgyszincs nekem erre időm. Hogy mindenkinek lelke van.

MÁRTUSKA: És a magyarok!

IGAZGATÓ: Mi van a magyarokkal? Nem beszél maga sokat?

MÁRTUSKA: Azok is találékonyak, nem?

IGAZGATÓ: Jaj, hagyjon már! Nekem át kell öltöznöm.

MÁRTUSKA: De hiszen már... átöltözött! És szép is.

IGAZGATÓ: Nana!

MÁRTUSKA: Csak az igazság miatt.

IGAZGATÓ: Akkor is át kell öltöznöm. Még jobban. *(indul kifelé, de megtorpan. Lakatoshoz)* Maga meg...?

LAKATOS: Sepregetek. *(húz kettőt a söprűvel)*

MÁRTUSKA: Sepreget.

IGAZGATÓ: Itt?

MÁRTUSKA: Most?

LAKATOS: Igazgató úr mondta. Illetve mondja. Mindig.

IGAZGATÓ: Én? Mit?

LAKATOS: Hogy rendnek kell lenni.

IGAZGATÓ: Ezt mondom? Jól mondom. Nagyon helyes. Söpörjön!

LAKATOS: *(söpörni kezd)* Igazgató úr maga a rend.

IGAZGATÓ: *(Mártuskára néz)* Igenis, a magyarok is! Azok a legtalálékonyabbak.

*A háttérben játszani kezd a cirkuszi zenekar, Az Igazgató és Mártuska felkapják a fejüket, mint a cirkuszi lovak.*

MÁRTUSKA: Ajjaj.

IGAZGATÓ: Na tessék! Mondtam, hogy addig ne kezdjék! *(kirohan, Mártuska a nyomában. Lakatos egyedül marad, a zenére fülel, majd újra sepregetni kezd. Kettőt-hármat húz a söprűvel, aztán félreáll, ráérősen rágyújt, és pöfékelni kezd.)*

*A háttérből halljuk, hogy a zenekar már a cirkuszi indulót játssza.*

*Oldalról bejön és tétován körülnéz ifj. Király Péter. Lakatost nem veszi észre, hátrafelé nézeget, a cirkuszi sátor felé.*

IFJ. KIRÁLY: *(benéz, "hátrafelé" kémlel, a ketrecek- a nézőtér- felé. Fojtottan kiabál.)* Apa! ...

Apa! *("beljebb" jön)* Tudom, hogy itt vagy valahol... Apa! *(legyint)* A fenébe! *(odébb rüg néhány holmit)* Nem unod még?*(Hallgatózik.)* Nem unja.*(Hallgatózik.)* Én unom.

*Kintről hallatszik Királyné hangja, ahogy utána kiabál.*

KIRÁLYNÉ: Péter! Péterke! *(sietve, szinte futva megjelenik ő is a színen)*

IFJ. KIRÁLY: Anya!

KIRÁLYNÉ: Én vagyok.

IFJ. KIRÁLY: *(magyaráz)* Nem kell a feltűnés... Már csak az hiányzik.

KIRÁLYNÉ: Az is. Meg az eső. Az is.

IFJ. KIRÁLY: Milyen eső?

KIRÁLYNÉ: Nézd meg, Péterke, mindjárt esik.

IFJ. KIRÁLY: Ki nem szarja le.

KIRÁLYNÉ: *(döbbenten)* Na de kisfiam!

IFJ. KIRÁLY: Jó, akkor én leszárom...

KIRÁLYNÉ: Péterke! Ideges vagy... *(körülnéz)* Itt sincs?

IFJ. KIRÁLY: Anya!

KIRÁLYNÉ: Miért? Szerinted most mégis hol van?

IFJ. KIRÁLY *(széttárja a karját.)* Most?! Éppen most?! Éppen most?!

KIRÁLYNÉ: Most. Is.

IFJ. KIRÁLY: Mindig ez van.

KIRÁLYNÉ: Mi van?

IFJ. KIRÁLY: A parancsolgatás és az ugráltatás. Apa.

KIRÁLYNÉ: És még az előadást se látom.

IFJ. KIRÁLY: Ezt?! Ezt a...

KIRÁLYNÉ: Na! Ne beszélj csúnyán! Különben is. Én szeretem... Flitterek. Meg csillogás. Sok taps. Nagyon is szeretem. Szeretném. Azt hiszem.

IFJ. KIRÁLY: Szeretni az jó.

KIRÁLYNÉ: *(sértődötten)* Péterke! Mintha ő lett volna az előbb ott bent ...

IFJ. KIRÁLY: *(gúnyosan utánozza)* Az előbb... az előbb...

KIRÁLYNÉ: De Péterke! Egy ember... az nem tud csak úgy elveszni, nem igaz?

IFJ. KIRÁLY: Egy ember... nem, anya, nem. Ha egy ember eltűnik, azt észre veszik.

KIRÁLYNÉ: Ki veszi észre?

IFJ. KIRÁLY: Mindenki.

KIRÁLYNÉ: Keres valamit, azért... illetve valakit... hogy valaki, akit keres, az valami... Péterke, ha jól értettem... akit keres, az keres valamit, ezért keresi őt, aki szintén keres...

IFJ. KIRÁLY: Anya, ne mondd azt nekem, hogy Péterke, jó?

KIRÁLYNÉ: Jó, Péterke! Nincs harag?

*A háttérből hallatszik a cirkuszi induló, majd az Igazgató hangja, ahogy felkonferálja az előadást*

IGAZGATÓ: Hölgyeim és Uraim!!! Íme itt a nagy este! Cirkusz és Varázslat, Varázslat és Cirkusz! A Hungária Utazó Nagycirkusz művészei köszöntik Önöket! Szóljon a zene, zúgjon a taps! Jó estét kívánok a tisztelt publikumnak!

KIRÁLYNÉ: Na, mondtam, hogy kezdődik...

IFJ. KIRÁLY: *(lemondóan legyint)* Mondtad.

KIRÁLYNÉ: Most mit csináljunk, Péterke? Várjunk még? Esetleg... Megnézzük odabent?

IFJ. KIRÁLY: *(gúnyosan nevet)* Még? Azt mondod, még?!

KIRÁLYNÉ: Na, Péterke, ugye rossz kedved van?

*Ifj. KIRÁLY válaszolna, de mielőtt megszólalna, a háttérben keresztülszalad egy bohócruhás szereplő, és mindenfelé forogva kiabálja:*

BOHÓC: Nyitókép! Nyitókép! Nyitókép! *(eltűnik a színpalak mögött, de még hallani a hangját, illetve a nyitóképhez a társulat gyülekezését, majd a Cirkuszi indulót játszó zenekart.)*

*A Bohóc visszajön, egyenesen Ifj. Királyhoz és Királyné felé megy, szemügyre veszi őket, és nekik mondja:*

BOHÓC: Nyitókép. *(sarkon fordul és bemegy a sátorba)*

KIRÁLYNÉ: Jaj, istenem!

IFJ. KIRÁLY: Azért az túlzás. Csak egy bohóc.

*Lakatos eldobja a cigarettáját, eltapossa, majd összesöpri.*

*A mozgását észreveszi Királyné.*

KIRÁLYNÉ: *(súgva)* Péterke!

IFJ. KIRÁLY: Vidám vagyok, Anya. Nagyon vidám. Jövök haza, mert hogy olyan sürgős. Ugye?

Mindjárt megy vissza a vonatom, elcsesztem az egész napom. Úgyszincsen semmi dolgom.

KIRÁLYNÉ: Tudtam, hogy rossz kedved van...

IFJ. KIRÁLY: Narancslé és aprósütemény, nem sós, mert azt nem szereti, nem száraz, mert az olyan fujtós, borítékban a pénz, és most, tessék, itt bujkálok egy... egy... nem is tudom mi ez!

KIRÁLYNÉ: Jaj, de szép, Péterke!

IFJ. KIRÁLY: *(döbbenten)* Mi a szép?

KIRÁLYNÉ: Az a szép, Péterke, hogy azt mondtad, hogy haza... hogy haza jöttél... édesem...

IFJ. KIRÁLY: Jaj, anya! Téged tényleg csak ez érdekeli?! *(idegesen elindul "kifelé")*

KIRÁLYNÉ: *(súgva most is)* Várj, Péterke! Ott van valaki.

IFJ. KIRÁLY: Na végre! Remek. Hol?

KIRÁLYNÉ: Ott. Hátul. És biztosan hallotta, hogy mit beszélünk.

IFJ. KIRÁLY: Miért, beszélünk valamit?

*(Közben ifj. Király határozott léptekkel közelebb megy Lakatoshoz és erős, kimért hangon, magabiztosan szólítja meg.)*

IFJ. KIRÁLY: Jó estét!

LAKATOS: Jó estét!

IFJ. KIRÁLY: Sepreget?

LAKATOS: Ahogy mondani tetszik.

IFJ. KIRÁLY: Hát csak rendesen, szorgalmasan. Nem zavarom. Végezze a dolgát.

LAKATOS: Igyekszem, kérem. Az Igazgató úr osztott be ide.

KIRÁLYNÉ: *(súgva)* Péterke!

IFJ. KIRÁLY: *(Lakatosra mutat)* Sepreget. Végzi a dolgát. Nulla.

KIRÁLYNÉ: Hulla?

IFJ. KIRÁLY: Nem számít.

*A háttérben keresztülvonul három-négy artista dresszbe öltözött férfi és nő, a kezükben ugrókötelek. Megállnak, háttal a közönségnek, várják, hogy színre lépjenek. Halljuk a zenekari előkészítést, majd az Igazgató hangját:*

IGAZGATÓ: Tisztelt nagyérdemű publikum, első produkciónk a világhíres Pozanecki-csoport, és fantasztikus számuk, az akrobatika ugrókötéllle!

*(közben az artisták csoportja bevonult a színről, a zenekar tust húz)*

KIRÁLYNÉ: *(közelebb jön, körülnéz, enyhe undorral)* Mit lehet itt sepregetni?

LAKATOS: Nem lehet, hanem kell, csókolom.

IFJ. KIRÁLY: Sepregetni azt mindig kell. Attól lesz tisztaság.

LAKATOS: A rend. Azért vagyok itt. Meg az igazgató úr miatt. Ami ugyanaz.

KIRÁLYNÉ: Jó estét... nem azért mondtam... csak itt... hogy itt... *(tétován körbe mutat)*

LAKATOS: *(mutatja a nyeles lapátot)* Ezt kell. Lássá? Nem lássa? Na lássa.

KIRÁLYNÉ: Mi maga?!

LAKATOS: A lovak után. Mert én igazából a lovak mellett vagyok.

IFJ. KIRÁLY: Igazából? *(félre, az anyjához)* Nincsenek is itt lovak. Itt semmise sincsen, csak kosz.

LAKATOS: Igenis, kérem.

IFJ. KIRÁLY: Nahát, hogy ez mennyire érdekes! *(az anyjához)* Ebből elég volt, menjünk!

KIRÁLYNÉ: De, Péterke...

LAKATOS: *(a lapátra támaszkodik, és a nőhöz beszél)* És közben elnézem ezeket a jószágokat, a nagy feketebarna szemüket...

KIRÁLYNÉ: Péterke, ő most a lovakra gondol?

LAKATOS: Vagy csak hallgatom, ahogy ropogtatják a zabot... Tudja, asszonyom, hogy mennyi zab fér egy lóba, tudja maga mennyi zab?

IFJ. KIRÁLY: *(fensőbbéségesen)*: Hát persze, hogy tudja.

*Királyné tétova mozdulatot tesz.*

LAKATOS: Naphosszat járattják őket körbe a porondon, és egyre csak dolgozik bennük, amit megettek... Én meg vödörrel viszem nekik a zabot, vödörrel, mint a vizet...

KIRÁLYNÉ: Sepregető úr, mi tulajdonképpen keresünk valakit...

LAKATOS: Mennek körbe, mennek okosan, és a műlovar kisasszony a kis ruhácskájában röpköd felettük, mint egy gyönyörű pillangó...

IFJ. KIRÁLY: Milyen rovar?

LAKATOS: Lovar, kérem, műlovar. És nő. Mint egy kis angyalka.

KIRÁLYNÉ *(a fiához)* Mondtam, hogy nézzük meg az előadást...

LAKATOS: *(nem várja meg)* Aztán meg itt, ezen a nyeles lapáton látom a lószarban a félig elrágott zabszemeket, meg a földön, ott is látom, és várom a verebeket, hogy ideszálljanak, hogy kicsipegessék, ami ezekben a citromokban megmaradt...

IFJ. KIRÁLY: Milyen verebek?! Egy cirkuszban nincsenek is verebek!

LAKATOS: Aztán itt kint, a sátor meg a kocsik mellett a drótokra ülnek...

IFJ. KIRÁLY: A verebek?

LAKATOS: Azok. Meg ugrálnak egész nap a fákon és a ketreceken. És fehérre szarják a kocsik tetejét és a földet, amíg az eső, vagy én, ez a Lakatos nevű ember, mert az én vagyok, ez a Lakatos nevű ember...

KIRÁLYNÉ: Király Péterné. Örvendek. És ő a fiam. Király Péter.

IFJ. KIRÁLY: Ifjabb.

LAKATOS: Lakatos. Söprű, lapát, vödör. Az az ember, aki tisztára mossa az egészséget, ha kell. Mióta cirkusz a cirkusz.

KIRÁLYNÉ: Mióta. Mióta?

LAKATOS: Gumicsővel locsolom a fák tövét, a fűvet, és nézem, ahogy beolvad a földbe a madárszar. És közben affélék járnak a fejemben, hogy a zab megy a lovakba, a lovakból jönnek a lócitromok, abból jönnek a verebek és madárszARBól lesz a föld, a föld, amin a zab megterem...

KIRÁLYNÉ *(idegesen)* Péterke, kérlek, menjünk innen...

IFJ. KIRÁLY: Na ugye!

LAKATOS: Körbe fordul minden, egyre csak körbe, mint a lovak a porondon...

*"Odabentről" zene harsan fel és taps, és halljuk az Igazgató hangját is*

IGAZGATÓ: Hölgyeim és uraim, tisztelt publikum, a Pozanecki-csoportot látták!

*Taps, a "Pozanecki-csoport" kiszalad. Közben hátul a "bejárathoz" megy a Bohóc. Ahogy megfordul, látszik, hogy cigarettázik.*

BOHÓC: Eej-uhh-nyem! Húzzál bele Lakatos! *(hallgatózik befelé)* Jaj, drága igazgatóm, úgy imádom az életet! *(A csikket nagy ívben Lakatos felé pöcköli)* Na, kacagás! *(“bemegy, s kisvártatva már hallatszik is odabentről a közönség nevetése)*

LAKATOS: Bocsánat... *(nehézkösen odamegy a csikkhez és felsöpri, a maga cigarettáját viszont eldobja)*

KIRÁLYNÉ: Persze, tessék csak... *(Lakatoshoz)* Tudja, mi meg keresünk valakit.

KIRÁLYNÉ: Illetve most itt keresünk valakit, aki keres valakit. Itt. Vagy valamit. Vagy valakit.

LAKATOS: Aha.

IFJ. KIRÁLY: Na, csak ne aházzon! Tudniillik mi most itt várunk. Várunk egy férfira. Fontos ember.

LAKATOS: Mindenki fontos, tudom én.

KIRÁLYNÉ: Itt beszéltük meg, hogy találkozunk. Ő meg mi. Együtt. Ez így nagyon fontos.

LAKATOS: Értem én, kérem.

IFJ. KIRÁLY: Aligha. Még én se értem.

*“Bentről” újra nevetés harsan fel, majd zenekari tus.*

KIRÁLYNÉ: Péterke, olyan... zajos itt.

IFJ. KIRÁLY: Ez cirkusz. *(karon fogja az anyját, és elindulnak a “bejárat” felé. Nagy lendülettel indulnak neki, de a “bejárathoz” közeledve egyre inkább elbizonytalanodnak és lelassulnak. Onnan éppen újra nagy nevetés harsan, majd zeneszó, és feltűnik velük szemben a Bohóc.)*

BOHÓC: Autogramm! Autogramm!

IFJ. KIRÁLY: Jó estét!

*(Lakatos láthatólag nem örül a Bohóc érkezésének, félrehúzódik, letámasztja a lapátját, söprűjét, majd kióvakodik a színről.)*

BOHÓC: *(harsányan)* Netán eltévedtek?

IFJ. KIRÁLY: Netán nem.

KIRÁLYNÉ: Jó estét, ...bohóc úr.

BOHÓC: Hát akkor? Aláírásért? *(végigméri ifj. Királyt)* Ügynöknek tetszik? Nem veszünk semmit.

IFJ. KIRÁLY: Netán nem.

BOHÓC: Nem adunk semmit.

KIRÁLYNÉ: Szeretnénk bemenni. Illetve jó lenne.

BOHÓC: Hah! Mászkálgatunk! Megyegetünk! Össze és vissza!

IFJ. KIRÁLY: Miért gúnyolódik?

BOHÓC: Bohóc vagyok. Nem tűnt fel?

KIRÁLYNÉ: Keresünk valakit.

BOHÓC: Keresés? Kutatás? Amikor az élet csupa kacaj?

KIRÁLYNÉ: Igen, keresünk... Éppen erről beszélgettünk a Sepregető úrral... *(körülnéz)* Hová lett?

*(Közben megjelenik négy artista, ugyanazok, mint akik az előbb az ugrócsoportot alkották. Ahogy elmennek a beszélgetők mellett, hallani odabentről a konferálást, az Igazgató hangját.)*

IGAZGATÓ: Mélyen tisztelt Publikum! Következő produkciónk a csodálatos Jurij Jeliszejenko és az ő gyönyörűséges idomított kaukázusi kutyái!

*(zene, taps, az artisták egymásra néznek, majd bemennek a porondra)*

BOHÓC: *(körülnéz)* Ki hová lett?

IFJ. KIRÁLY: Egy olyan alacsony..., barnás bőrű ember... egy olyan...

BOHÓC: Na? Milyen? Na?

IFJ. KIRÁLY: Egy olyan... vidékies.

BOHÓC: Hoppá-hoppá-hoppá! Ne cigányozzunk, kérem! Réges-rég túl vagyunk már ezen.

Európa! Civilizáció! Nézzen körül! Európa!

IFJ. KIRÁLY: Nem tetszik, ahogyan beszél. Nem szeretem az ilyesmit.

BOHÓC: Jegyezze meg, erre mifelénk mindenki vidéki!

KIRÁLYNÉ: Álljon meg a menet, mi is vidékiek vagyunk!

IFJ. KIRÁLY: Anya! *(a Bohóchoz)* Nézzen rám! *(mutat magára)* Budapest!

KIRÁLYNÉ: Péterke, az nem számít.

BOHÓC: Igaza van a nagys'asszonynak, az nem számít. Nálunk mindenki vidéki!

KIRÁLYNÉ: Nálunk? Miért mondja azt, hogy nálunk, amikor maga nem is lakik itt? Itt mi lakunk, maguk meg a cirkuszukkal csak vendégségbe jöttek, nem?

BOHÓC: Vendégségbe. Jól tetszik mondani. Abba jöttünk.

KIRÁLYNÉ: Nahát. Különbö meg az előadást nézzük. Azért vagyunk itt. Érti? Mi vagyunk a nézők. ... már megyünk is be... vissza. Ugye, kisfiam?

IFJ. KIRÁLY: Anya!

KIRÁLYNÉ: Merthogy ő az én fiam. A... nagyfiam.

IFJ. KIRÁLY: Anya!!!

*(“Odabentről” zene harsan.)*

BOHÓC: A porondra?

KIRÁLYNÉ: Csak a nézőtérre.

IFJ. KIRÁLY: Csakis.

BOHÓC: *(parancsolóan int)* Na, jöjjenek!

KIRÁLYNÉ: Igenis, kérem.

IFJ. KIRÁLY: *(karon fogja az anyját)* Menjünk, anya!

KIRÁLYNÉ: *(elindul, hagyja vonszoltatni magát)* Köszönjük a szíveségét, Bohóc úr!

*(Odabentről megint zene harsan, ezért a Bohóc válaszát nem hallani, csak azt látjuk, hogy áll és integet. Integet, mint egy bohóc.)*

*(Elindulnak a “bejárat” felé, majd lelassulnak, ahogy egyre közelebb érnek a Bohóchoz.*

*Az abbahagyja az integetést, leengedi a kezét, és néhány másodpercig mozdulatlanul állnak egymással szemben. Aztán a Bohóc legalább annyira gúnyosan, mint parancsolóan nem csupán elállja a bejáratot, de oldalra mutat, hátrafelé. Királyné és ifj. Király vitatkoznak egymással, az anya engedelmességre, a fiú a bejáratához tartana, mindebből azonban semmit nem hallunk a hangos zene miatt, majd elkanyarodnak jobbra, és oldalt tűnnek el a színről.*

*A Bohóc vigyorogva nézi őket.*

*Eközben balról bejön Király. Nagykabátban, a nyár ellenére.*

*Hat-hét nejlonszatyor van nála, felismerhetetlen holmik rejtőzködnek bennük. Bejön a lomok közé, láthatólag keres valamit, de nem veszi észre a sátor bejáratánál álló Bohócot. Mindeközben továbbra is harsány zene hallatszik ki a sátorból.*

*Király kutatgat a lomok között, majd megáll, az egyik nejlonszatyorból, némi matatás után kivesz egy másik nejlonszatyrot, valamit felvesz a földről, a zacskóba süllyeszti, majd ezt a szatyrot is a karjára fűzi. Odébb megy, és meglátja a Bohócot. Nyilvánvaló zavarában előbb mintha el akarna*

*osonni, majd, ahogy megtalálja Lakatos nyeles lapátját, a letámasztott söprűt, úgy, ahogy van, a nejlonszatyrokkal a karján söprögetni kezd.*

*A zene hirtelen félbeszakad, és így hallhatjuk, hogy minden egyes mozdulatánál a zacskók iszonytatóan csörögnek, és halljuk azt is, hogy Király füttyörészik – ugyanazt a dallamot, mint amit Lakatos füttyült.)*

BOHÓC: Ember!

KIRÁLY: Én?

BOHÓC: Mit csinál?

KIRÁLY: *(megáll)* ... dolgozom... söprögetek...

BOHÓC: Itt?

KIRÁLY: Hát kell. Rend.

BOHÓC: Maga?

KIRÁLY: Munka nélkül nem élet az élet.

BOHÓC: Élet? Ahhoz én értek. Lapát, meg söprű, meg munka? Pancser.

KIRÁLY: ... keresek valakit.

BOHÓC: Én meg azt hittem, söpröget.

KIRÁLY: Ó, dehogy! Az csak úgy látszik. Biztosan a söprű miatt.

BOHÓC: Vigyázni kell az ilyen söprűkkel.

KIRÁLY: Király. Így hívnak engem. Király Péter. *(nyújtja a kezét)*

BOHÓC: Na! *(hátrébb lép)* Na! Nem nyúlka! Na!

KIRÁLY: Tulajdonképpen a Karelt keresem.

BOHÓC: Jó magának. És ki az a Karel?

KIRÁLY: Maga most viccel velem?

BOHÓC: Azt hiszi, hogy egy bohóc mindig viccel?

KIRÁLY: Segít nekem?

BOHÓC: Olyannak látszom?

KIRÁLY: Megtalálni a Karelt.

BOHÓC: Előadás van. Odabent. Fontos dolog.

KIRÁLY: Előadás! Hiszen éppen azért. *(magyaráz)* Karel a Hungária Utazó Nagycirkusz

legeslegjobb bűvésze. Vagyis művésze. Vagyis mágus. Igazi mágus. Attrakció. Láttam.

BOHÓC: A mágust?

KIRÁLY: Hát persze. A pónilovak meg a bohócok után következett. A tigrisek előtt.

BOHÓC: A bohócok? Hiszen a bohóc az én vagyok. Nézzen rám. De nem bohócok, hanem bohóc.

Látja, ugye? Egy darab.

KIRÁLY: Ó, emlékszem én.

BOHÓC: Mindig egy bohóc van, egy jegyezze meg. Még akkor is, ha többet lát.

Mindig egy.

KIRÁLY: Igenis, kérem.

BOHÓC: Tigrisek meg nincsenek is. Csak a mesében. Mit mondott? Emlékszik?

KIRÁLY: Hát persze. Hiszen már láttam. *(közelebb lép a bohóchoz)* Mondja, kérem... hol lehetne

itt... hol lehetne itt félremenni?

BOHÓC: Mihez képest?

KIRÁLY: Az emberekhez.

BOHÓC: Már most is félre van.

KIRÁLY: ... kisdolog. Vazelés. Pisi.

BOHÓC: Elszomorít!

KIRÁLY: Muszájból. A hólyagom.

BOHÓC: Uralkodjon magán! *(lemutat a nézőtérre)* Vagy menjen a ketrecek közé!

KIRÁLY: Köszönöm! *(beáll takarásba egy láda, vagy egy hordó mögé és hugyozik, azaz nagy zörgéssel nekikészül, és aztán elégedetten sóhajtozik)* Tudja, nekem nem szabad visszatartani, mert abból baj lehet... nem engedi a testem...

BOHÓC: Test és lélek. Ezt ismerem.

KIRÁLY: ...és nem is igen tudnám visszatartani, még ha akarnám se...

BOHÓC: Szóval látott engem, mi?

KIRÁLY: Szóval hogy gondolok valamit, de a testem nem azt csinálja, érti?

BOHÓC: Hallotta, mit kérdeztem?

KIRÁLY: Miért, kérdezett valamit?

BOHÓC: Hogy látott. Engem!

KIRÁLY: *(visszafelé beszél a válla fölött)* Velem ne kiabáljon!

BOHÓC: Kiabáltam volna?

KIRÁLY: Hát persze! Ezen a réten, ugyanitt állt a sátor. Az utazó nagycirkusz.

BOHÓC: Hülyeség!

KIRÁLY: Hungária!

BOHÓC: Hülyeség!

KIRÁLY: Na jó, talán egy kicsit közelebb a fákhhoz. A csatornához.

BOHÓC: Mi még nem is voltunk ebben a faluban. Vagy városban. Vagy mi ez. Mi ez? Mindegy.

Nem voltunk itt. Sok helyen igen, de éppen itt még nem. Én csak tudom.

KIRÁLY: Vagyis a fák... azok akkor nem is nagyon voltak még... Micsoda? Dehogynem voltak.

Emlékszem. Harminc éve. Harminc éve volt.

BOHÓC: Ember, harminc évvel ezelőtt... harminc évvel ezelőtt én még azt se tudtam, mi az a cirkusz... még hogy látott...

KIRÁLY: Harmincnégy.

BOHÓC: Mi van?

KIRÁLY: Nem harminc. Harmincnégy éve. Ezerkilencszázhatvankilenc, augusztus huszonegyedikén. Harmincöt éves voltam akkor. Ezerkilencszázhatvankilenc, augusztus huszonegyedikén. Kilenc hónapra rá született a fiam.

BOHÓC: Gratulálok. Hagyjon engem békén. Harminc, az még gombócból is sok. Ember, magánál ez mindig ilyen sokáig tart?

KIRÁLY: Harmincnégy... Mi tart soká?

BOHÓC: Pláne. Ez a vizezés... Harmincnégy, az egy emberöltő. Tudja mi az: emberöltő?

KIRÁLY: Hogy jön egy másik ember.

BOHÓC: Úgy valahogy. Harminc év... azt még egy ország is észre veszi...

KIRÁLY: Milyen ország?

BOHÓC: Most maga kérdez, vagy én? Én kérdezek. Akármilyen ország. Még ez is. Kicsi ország, de figyel.

KIRÁLY: Én mindig itt éltem. Ez az én országom.

BOHÓC: Boldog ember. Maga nem figyel.

KIRÁLY: *(befejezi a vizelést, a nadrágját gombolgatva kijön a hordók, ládák közül) (felemeli a szatyrait)* Ez az én országom.

BOHÓC: Az se rossz. Praktikus. Csak egy kicsit nedves.

KIRÁLY: Szóval maga itt a bohóc, ugye?

BOHÓC: Mégis figyel.

KIRÁLY: Akkor maga segíthet nekem.

BOHÓC: Szép dolog az önbizalom.

KIRÁLY: Akkor maga segít nekem?

BOHÓC: Nem ismerek semmiféle Karcsit.

KIRÁLY: Karel. Nem Karcsi, hanem Karel.

BOHÓC: Pláne nem.

KIRÁLY: Vonyarcról jöttek. Reggel, már itt voltak reggel. Kirakták a plakátokat... Nem, azt már az előző napon... (*rámutat a félrerakott plakátokra*) Ezeket a plakátokat. Hungária. Ugyanezeket.

BOHÓC: Ember, a plakátok mindig ugyanazok. Csak a nézők változnak.

KIRÁLY: Délutánra állt már a sátor is. Fent, a boltnál álltak meg először, persze csak úgy, az érkezés miatt, gondolom, mert ott már felverték a sátraikat a búcsúsok. Tudja, céllövölde, meg körhinta...

BOHÓC: Céllövölde. Körhinta. Tudom. Illetve nem tudom. Sokat beszél. Mi a fenéről beszél?

KIRÁLY: Aztán jöttek ide a rétre.

BOHÓC: Marhaság.

KIRÁLY: (*kizökkenve*) Tessék?

BOHÓC: Marhaság!

KIRÁLY: (*elgondolkodva*) Marhaság... Na látja, hogy tudja! Hiszen akkor még a futballpálya volt a rét elején, azt meg kellett kerülni. Úgyhogy az egyik oldalról volt a pálya, a másiktól a kiserdő és a csatorna, oda nem is kellett drótokat húzni.

BOHÓC: Drótok?

KIRÁLY: Drótokat. Senki földje. Az volt itt mindig is. Senki földje a falu és a város között.

Beálltak a traktorokkal meg a kocsikkal, és sitty-sutty, már fel is húzták a sátrat.

BOHÓC: Sitty-sutty?

KIRÁLY: Úgy.

BOHÓC: Ezt megjegyzem.

KIRÁLY: És villanyfűzér is volt, fent a sátor csúcsától, mint a napsugarak. Csak persze mindenféle színben.

BOHÓC: *(elmereng)* Villanyfűzér...

*Odabentről zene és taps harsan, és az Igazgató hangját halljuk:*

IGAZGATÓ: Ez volt a világszenzációs Jurij Jelisejenko és az ő idomított kutyái! Nagy tapsot kérek az aranyos kutyuskáknak, nagy tapsot az Európa, sőt világhírű idomárnak!

*A négy artista kiszalad, Király és a Bohóc felriadnak a merengésből.*

BOHÓC: Az isteni hang! Isteni főnök. Szeretem. Isteni szeretet.

KIRÁLY: Ő például segíthetne nekem...

BOHÓC: Hacsak úgy nem...

KIRÁLY: Vezessen hozzá...

BOHÓC: Hát persze. Majd.

KIRÁLY: Majd? Mikor majd?

BOHÓC: Majd a szart. *(indul befelé, de Király meglepő gyorsasággal utána lép, megfogja a karját)*

KIRÁLY: *(sietve)* És ugyanitt álltak a ketrecek, mert a szünetben lehetett állatokat nézni... és mondom, volt körhinta is, hoztak egy körhintát is, egy olyan kicsi körhintát a gyerekeknek...

BOHÓC: Nem! Na! Nem taperol! *(gúnyosan)* Körhinta...

KIRÁLY: ...az meg itt állt a másik oldalon... a boltnál is volt egy körhinta, de az a búcsúsoké volt...

BOHÓC: Engedjen már!

KIRÁLY: Az út mellől, a bodzabokrokról vágta ágakat. Úgy, ahogy volt, zölden, levelesen, azokat szúrták le a kocsmá előtt a földbe...

BOHÓC: Na! A kezét! Leveszi! Leveszi!

KIRÁLY: ...mintha kerítés volna... érti, élősövény... ott volt a bál... Igen, és csak egy bejáratot hagytak, ott lehetett jegyet váltani...

BOHÓC: Hagyjon már! Há' ... Lóg rajtam...!

KIRÁLY: A búcsúi bál. Este. A búcsúi bál. Minden évben. Augusztus húsz. Egy éjszakára... A sarokban a zenekar, és körben az asztalok, amiket az önkiszolgálóból hoztak ki, leterítve terítővel... odacsipeszelt terítőkkal... BOHÓC: *(kiszabadítja magát)* Na, végre! A hugyos mancsával! Búcsú!

*Bemegy a sátorba, onnan nevetés harsan. Király marad, a szatyrokkal a karján, úgy tűnik, egyszoriban szinte észre se veszi, hogy a Bohóc eltűnt mellőle.*

KIRÁLY: *(hallgatózik befelé)* Azt se tudja, milyen volt egy búcsú. Nem is hallott róla még. Az alkotmány és az új kenyér. Meg egy kicsit Szent István is. Na jó, az csak egészen kicsit.

*A sátor bejáratánál megjelenik Angéla, nézi Királyt. Megigazítja a loknikat a fején, lesimítja a tüllszoknyáját.*

ANGÉLA: Jó napot.

KIRÁLY: Szent István... a céllövöldével a kocsmá előtt... nem ám a templomnál...

ANGÉLA: *(közelebb megy)* Jó estét!

KIRÁLY: *(kuncog magában)* A templomnál nem is lehetett... azt mondták, a forgalom miatt... a kereszteződés miatt... ott a kereszteződésnél meg a Szent János szobra állt ... a Nepomuki.

ANGÉLA: *(közelít)* Csókolom!

KIRÁLY: ...és amikor körzetesítés volt, egy éjszaka valakik megfordították, hogy a hátulja a tanácsháza felé nézzen, és a fenekét bekenték szarral...

ANGÉLA: Keres valakit a bácsi?

KIRÁLY: ... ott bűzlött reggel a tanácselnök ablaka előtt... rá volt írva, hogy a templom van arra, a tanács meg le van szarva...és az, hogy le van szarva, az is szarral volt írva... valakik... hogy még a szar is le van szarva... *(elkomolyodik, észreveszi Angélat)* Milyen bácsi? Csókolom.

ANGÉLA: Bocsánat, én csak segíteni akartam...

KIRÁLY: Aha! Ez a rohadt kabát, amiatt. Olyan hideg volt, amikor eljöttem, most meg már meleg van. *(leveti magáról a hosszú kabátot, látjuk, hogy az alatt egy másik, rövidebb kabát van. A nagykabátot félredobja. Mindez a szatyrok és a kabátok miatt meglehetősen hosszú és bonyolult, közben Angéla oda-odanyúl, hogy segítsen, de visszakapja mindig a kezét.)*

ANGÉLA: El tetszik tévedve lenni. Ugye?

KIRÁLY: Nem tetszik. Egyszer hideg, máskor meleg. Viszont keresek valakit.

ANGÉLA: Csak mert láttam, hogy a bohóccal beszélgetett...

KIRÁLY: ... igen. Nem beszélgettem senkivel. Maga itt dolgozik?

ANGÉLA: *(végigsimít a ruháján)* Műlovarnó... az vagyok...

KIRÁLY: Szép foglalkozás. És szép a ruhája is. Én meg a Karelt keresem.

ANGÉLA: Csak most nincsenek lovak. Itt. Nincsenek. Tudja, mi az a karantén?

KIRÁLY: Olyan, mint a bolt, csak kisebb. Volt az üzemben is. Ott vettem zsömlét. A kolbászhoz.

ANGÉLA: Az a kantine. A karantén az más. Az akkor van, amikor az állatokat bezárják. Ki az a Karel?

KIRÁLY: Ismeri? A mágus.

ANGÉLA: Tudja mit? Van bejárásom az Igazgató úrhoz... megkérdezhetem...

KIRÁLY: Megkérdezheti?

ANGÉLA: Segíteni akarok. Ilyen vagyok.

KIRÁLY: Találkoztunk mi már valahol?

ANGÉLA: Eddig még nem... azt hiszem.

KIRÁLY: Voltam én már itt. Csak maga olyan fiatalka... meg olyan szép...

ANGÉLA: Jaj, de kedves a bá... olyan kedvesnek tetszik lenni...

KIRÁLY: Várjon, leveszem ezt a kabátot is! *(megint lerakja a szatyrokat, megint levesz magáról egy kabátot, látjuk, hogy most egy zakó van rajta, az alatt pedig egy kilógó, hosszú, tipikus kórházi fürdőköpeny)* Na! Nem vagyok kedves.

*(Mártuska jön ki a sátorból, gyanakodva nézi Királyt és Angélat.)*

KIRÁLY: Mondja meg neki, hogy itt vagyok...

ANGÉLA: Ezt mondjam? Hogy itt vagyok?

KIRÁLY: A Karelt keresem. Megjegyezte?

ANGÉLA: Igyekszem.

KIRÁLY: Nagyon aranyos.

ANGÉLA: Maradjon itt, visszajövök! *(elindul, de visszafordul)* Mondtam, hogy ilyen vagyok!

Benne van a véreben a segítség! A jó természet. *(Kimegy, s távozáskor látja Mártuskát.*

*Rámosolyog, az viszont gőgösen elfordítja a fejét. Angéla erre nézi, majd hirtelen ráölti a nyelvét)*

KIRÁLY: Helyes kis husi. Cö-cö! Oda ne rohanjak! Milyen meleg van itt.

MÁRTUSKA: Keres valakit, kérem?

KIRÁLY: Mit kér?

MÁRTUSKA: Azt kérdeztem, hogy mit csinál. Itt.

KIRÁLY: Söprögetek. ...és a dolgomat is végzem. Amikor muszáj. Király.

MÁRTUSKA: Szerintem nem az.

KIRÁLY: Ez a nevem. Király Péter. Keresek.

MÁRTUSKA: Ez zárt terület. A cirkuszé.

KIRÁLY: Azért. Ugyanitt volt. Ugyanitt voltak.

MÁRTUSKA: Maga is egy olyan állatvédő? Vagy a várostól?

KIRÁLY: A várostól? Igen, itt lakom.

*Megjelenik a négy artista, odabentről zene és taps harsan, halljuk az Igazgató hangját.*

IGAZGATÓ: Pörög a műsor, forog a Föld, tisztelt publikum, újabb világszámnak tapsolhatnak, Eliza és Georg, a repülő Torrinik, akik fittyet hánynak a fizika törvényeinek, egyensúlyozók a magas drótkötélen!

*Taps és zene, az artisták (ugyanaz a négy) beszaladnak a sátorba.*

MÁRTUSKA: Nahát, most rosszkor jött.

KIRÁLY: Jön majd jobb kor is. Állítólag.

MÁRTUSKA: Különben is, rendben vannak az engedélyeink. Minden papír. Még olyan papírunk is van, amit maga álmodni se tud. Úgyhogy nem is tudom, mit akar. Tényleg, mit akar?

KIRÁLY: Álmodni? A bűvészt... A mágust... őt keresem.

MÁRTUSKA: *(értetlenül)* Mágust?

KIRÁLY: Varázsló.

MÁRTUSKA: Na ja, kérem, nem veszünk fel senkit! Nem emlékszem az arcára. Találkoztunk mi már? Maga bűvész?

KIRÁLY: Én? Hát... én magam...

MÁRTUSKA: Betelt a létszám. Vége. Nyista. Finito. Kampec. Ende. Pukk.

KIRÁLY: Azt mondtam, hogy bűvész vagyok?

MÁRTUSKA: Legyen szíves elhagyni ezt a területet. Az állatokat etetni szigorúan tilos! Illetve bocsánat, nem is ezt akartam mondani. Idegeneknek itt tartózkodni szigorúan tilos! Igen. Ez az. Idegeneknek szigorúan tilos!

KIRÁLY: Nem vagyok idegen. Én már voltam itt.

MÁRTUSKA: Itt? Nálunk?

KIRÁLY: Itt. Nálunk.

MÁRTUSKA: Itt rajtam kívül mindenki idegen.

KIRÁLY: Karelt keresem. Karel, ő a bűvész. A mágus. A tigrisek után következett.

MÁRTUSKA: Kérem, nálunk nem is dolgoznak tigrisek. És miért mondja, hogy nálunk? Ami nekünk nálunk, az magának nem nálunk. Az magának maguknál. Érti, ugye?

KIRÁLY: Értem.

MÁRTUSKA: A cirkusz az mi vagyunk, nem maga. *(vizsgálgatja)* Mégiscsak az állatvédőktől? Karantén?

KIRÁLY: Én most az orvosoktól jöttem...

MÁRTUSKA: Tudtam! Egészségügy! Az más. Na kérem, nálunk azzal is minden rendben van! Arról is van papírunk! Akar egy ingyenjegyet?

KIRÁLY: Jegyet?

MÁRTUSKA: Ingyen.

KIRÁLY: Leveszem ezt is. *(Leveszi a zakóját, látjuk, hogy valóban egy kórházi fürdőköpeny van rajta, alatta pedig pizsama. Forgolódik, ülőhelyet keres, közben az egyik nejlonszatyrárt is elejti, de azt már nem veszi fel)* Vigyázni kell. Mindenre vigyázni kell. Folyton a vigyázás. *(leül egy ládára)*

MÁRTUSKA: Talán üljön le egy kicsit. ...de...

KIRÁLY: De mi?

MÁRTUSKA: Az öltözéke. Biztos, hogy egészségügy?

KIRÁLY: Ha az ember nem vigyáz, észre se veszi, és már el is szóródik tőle minden...

MÁRTUSKA: Ezzel most mit akar mondani?

KIRÁLY: *(megemeli a szatyrokat)* Rend.

MÁRTUSKA: Nálunk az igazgató úr figyel mindenre.

KIRÁLY: Az igazgató... az jó.

MÁRTUSKA: Igen, kérem, ő nagyon jó. Az előbb kivel beszélgetett?

KIRÁLY: Nem beszélgettem senkivel ...Karelt keresem.

MÁRTUSKA: Mondtam már, nálunk nincsen bűvész. De nem is akarjuk, hogy legyen!

KIRÁLY: Sok idő... mondtam már?

MÁRTUSKA: Nem, erre nem emlékszem.

KIRÁLY: Reggel futballmérkőzés is volt. Nősök a nőtlenek ellen. *(kuncog)* Jó, mi? Gondolkodott már azon, hogy régen miért volt több vidám nap, mint mostanában?

MÁRTUSKA: Mi volt régen több?

KIRÁLY: Boldogság.

MÁRTUSKA: Van magának papírja? Úgy értem, igazolvány.

KIRÁLY: A Pikó gyerek volt a legnagyobb sztár. A középcsatár. Persze nem gyerek, egyáltalán nem, csak mindenki így hívta. Az apja miatt. Az volt az öreg Pikó, ez meg a gyerek. A falu szemefénye. Szájzár, szemfény.

*(Angéla jelenik meg a sátor bejáratánál, de ezt egyikük se veszi észre.)*

KIRÁLY: A Pikó Jóska. Persze csak a pályán. A szőke fejével. Mint egy angyal. MÁRTUSKA: Milyen angyal? Nem szeretem az angyalokat.

KIRÁLY: De csak kilencven percig. Mert a futball ilyen ám. Csak a pályán van. De amikor ott van, akkor az minden. Akkor a pályán van az is, ami a pályán kívül van. Érti ezt?

MÁRTUSKA: Nem igazán.

KIRÁLY: Kilencven perc. A vonalakon belül. És hol vannak a vonalak? Hol?

MÁRTUSKA: Vonalak? Mindenhol. Szerintem.

KIRÁLY: És akkor az most mennyi? Az a kilencven perc. Hány óra? Hány év?

Az apja kőműves volt, ő meg csak bontó a vágóhídon. Itt, az út túloldalán. De a pályán! Kilencven percig! Ott igen!

MÁRTUSKA: Ha nincsen papír, akkor ülni se lehet! És most már megmondom, hogy szerintem maga nem is az egészségügytől van. Bevallhatja.

KIRÁLY: A vágóhídon. Itt, az út túloldalán. Itt dolgoztam én is.

MÁRTUSKA: Vágóhíd? Az nem egészségügy.

KIRÁLY: Láta már a bejáratnál a szobrot? Ahogy a bika orrát húzza a kötéllel az a bakancsos, feltűrt ingujjú férfi. Láta már?

MÁRTUSKA: Szobrot? Milyen szobor?

KIRÁLY: Na, jó, megsúgom, nem szobor, csak dombormű. Most mondja, ugyanolyan bakancsom volt nekem is.

MÁRTUSKA: Milyen parancs?

KIRÁLY: Bakancs. Kellett a víz miatt. Például a ládamosásnál. Meg a csúszkálás ellen.

Munkavédelem! Miért nem embervédelem? Szolgálati. Pedig az a szobor még sehol se volt, amikor én kezdtem a vágóhídon. Sehol se.

MÁRTUSKA: Kérem szépen, én most hívni fogok valakit...

KIRÁLY: Hívni? A Karelt keresem...

MÁRTUSKA: Lakatos! Halló! Lakatos! *(forog, nézelődik, keresi Lakatost, észre veszi Angélat)*

Édesem! A Lakatost... nem láttad?

ANGÉLA: Az Igazgató úrnál voltam...

MÁRTUSKA: Ah, ott voltál! Milyen meglepő. Ezt nem is vártam tőled. Minden rendben?

ANGÉLA: Ideges. Sajnos, az igazgatónk egy kicsit ideges. És az nem tesz jót senkinek, még a műsornak sem.

KIRÁLY: Én is ideges vagyok.

MÁRTUSKA: Én is.

ANGÉLA: Az viszont neked nem tesz jót.

KIRÁLY: Igaza van...

MÁRTUSKA: Maga csak maradjon nyugton. Illetve ne maradjon, menjen el!

ANGÉLA: Miért nem maradhat?

MÁRTUSKA: Kicsoda?

ANGÉLA: A bácsi...

KIRÁLY: Kicsoda?

MÁRTUSKA: Édesem, te ebbe ne szólj bele...

ANGÉLA: Édesem, én nem szólok bele semmibe. Ismerhetsz már. Én csak meghúzom magam, csöndesen. Figyelem, hogy mikor segíthetek.

MÁRTUSKA: A lovak, jó? Meg a ruhácskák, rendben? Az éppen elég.

ANGÉLA: És ülni se lehet?

MÁRTUSKA: Azt majd én döntöm el.

KIRÁLY: Maga?

ANGÉLA: Gondolod, édesem?

MÁRTUSKA: Biztos vagyok benne.

*Odabentről újra taps hallik, és zene, illetve az Igazgató hangja*

IGAZGATÓ: Tapsoljuk meg a repülő Torrínik produkcióját! Nagy tapsot nekik!

*(odabentről kijön a négy artista, keresztülszaladnak a színen)*

MÁRTUSKA: Halló! Nem látták a Lakatost?

*(az artisták nem is reagálnak a kérdésre)*

MÁRTUSKA: Nem látták.

*(bentről zene hallatszik folyamatosan)*

MÁRTUSKA: Figyelmeztetem, ha én most bemegyek, akkor maga itt marad egyedül...

ANGÉLA: Illetve nem egyedül... ugye?

KIRÁLY: Este, a bálban lehetett kérni a zenekartól... És amikor a Pikó Jóska négyszer egymás után a Bárány Katit kérte fel, négyszer egymás után... Ezt már mindenki tudta... *(kuncog)*

MÁRTUSKA: Nem gondolod, édesem, hogy segíthetnél odabent... egy kicsit?

ANGÉLA: Te gondolod? Onnan jöttem...

KIRÁLY: Na nem mintha addig olyan nagy titok lett volna... Csak az apja előtt...

MÁRTUSKA: Gondolom. Határozottan.

KIRÁLY: Mert az apja művezető volt a vágóhídon... A Bárány Katinak az apja... A nagy Bárány... Így hívták... Ő volt a mi művezetőnk...

MÁRTUSKA: *(Királyhoz)* Vagy tudja, mit? Szólok az Igazgatónak! Ha nem megy innen el... Azt különben nem ajánlom, az Igazgatót!

KIRÁLY: Művezető. Meg szakaszvezető. A teljes ember.

ANGÉLA: Bácsika, az Igazgató úr kedves ember. És igazságos.

MÁRTUSKA: Na ja. Viszont szereti a rendet.

ANGÉLA: Nem csak a rendet. Az embereket is. Az Igazgató jó. És mindenkinek jót akar.

MÁRTUSKA: Te miről beszélsz?

KIRÁLY: Hiába locsolták fel a földet délután a kocsma előtt, augusztus volt, meleg augusztusi éjszaka... de hát csillagok nélkül... hiszen abban a nagy porban semmit nem láthatott az ember...

MÁRTUSKA: És maga miről beszél?

KIRÁLY: ...a bodzaleveleken is por... hiszen még a Pikó Jóska is ezt mondta aztán... hogy semmit se látott, csak valami hideg érintést érzett hátul, a dereka táján...

*(Közben visszajön, immár átöltözve a négy artista, s megállnak a "bejárat előtt")*

MÁRTUSKA: Segítsenek már!

*Odabentről felharsan az Igazgató hangja*

IGAZGATÓ: És íme, tisztelt nagyérdemű publikum, újabb szenzációt köszönhetünk! Rúddobó artisták a Hungária nagycirkusz porondján! Hölgyeim és Uraim, köszöntük nagy tapsal a zseniális Hacsatran-csoportot!

*(zene, taps, az artisták beszaladnak)*

MÁRTUSKA: Nem segítenek.

ANGÉLA: *(Királyhoz)* Viszont maga csak üldögéljen nyugodtan, bácsi... uram.

MÁRTUSKA: Na, köszönöm. Ez ám a segítség.

KIRÁLY: Csak azt nem tudta senki, hogyan került oda, a bálba, az önkiszolgálóból kihozott asztalokra, hogyan került oda egy Utasellátó feliratú kés... Ezt senki nem értette... Egy olyan recés élű Utasellátó...

ANGÉLA: Te nem vagy fáradt, édesem?

MÁRTUSKA: Nana, Angéla, el ne tévedj!

ANGÉLA: Drágám... Én úgyse pótolhatnálak téged...

MÁRTUSKA: Tudom.

KIRÁLY: ...se a rendőrök, se a mentők, de még a Pikó Jóska se... és hogy nem is fáj neki... csak egy hideg érintés... akkor se fáj, ott a porban, és később se, amikor felébredt bent, odabent, a városi kórház csempéi között...

*A porond "kijáratánál" megjelenik az Igazgató.*

IGAZGATÓ: Hé, Márta, Márta, Mártika, Mártuska! Ide hozzám!

MÁRTUSKA: Hála istennek!

IGAZGATÓ: Ez talán túlzás. De jól esett.

ANGÉLA: Igazgató úr!

IGAZGATÓ: Nocsak, a kis angyalka is! Magának bent lenne a helye, nem? Ebben a helyes kis ruhában... *(Mártuskához)* Szedje össze a Lakatost!

MÁRTUSKA: Szedjem össze?

IGAZGATÓ: Keresse meg. Sürgős!

MÁRTUSKA: Igenis. Ámbár...

IGAZGATÓ: Mit ámbár?

MÁRTUSKA: Volna itt egy kis probléma... Illetve van.

IGAZGATÓ: Majd. Kerítse nekem ide villámgyorsan a Lakatost...

MÁRTUSKA: Söpörni kell?

IGAZGATÓ: Műsort csinálni. *(befelé mutat)* Tudja, cirkusz! Előadás!

MÁRTUSKA: Gúnyolódik...

IGAZGATÓ: Nincsen nekem annyi időm...

ANGÉLA: Ne érzékenykedj, édesem...

IGAZGATÓ: *(inteket a kezével)* Intézkedjen.

ANGÉLA: *(kinéz az igazgató mögül, ugyanúgy integet és kiabál)* Intézkedj!

IGAZGATÓ: *(Angélához, megfogva a nő derekát)* Menjünk, angyalom! *(visszamennek)*

MÁRTUSKA: Intézkedem. *(elindul "kifelé" aztán megtorpan, Királyra néz, elindul feléje, aztán megint megtorpan.)* Intézkedem. Neki angyalom, nekem meg intézkedem!

*Oldalról bejőve feltűnik ifj. Király, észreveszi az apját, odamegy hozzá.*

IFJ. KIRÁLY: *(csöndesen, szinte alázatosan)* Apa!

KIRÁLY: *(minden meglepetés nélkül)* Szervusz, fiam.

MÁRTUSKA: Fiam?

IFJ. KIRÁLY: Szervusz, Apa.

MÁRTUSKA: Mi...? Micsoda? Apa?

IFJ. KIRÁLY: Szólok anyának...

MÁRTUSKA: Anya?!

KIRÁLY: Nem kell. Fölösleges.

IFJ. KIRÁLY: Na de, apa ...

KIRÁLY: *(parancsolóan félbeszakítja)* Nincsen rá szükség! Megmondtam.

IFJ. KIRÁLY: Igen, apa.

MÁRTUSKA: Nahát kérem... hogy maguk itten... ketten... hogy itt maguk...

IFJ. KIRÁLY: Mi a baj?

MÁRTUSKA: *(ifj. Királyhoz)* Maga igazán nem olyanoknak látszik, mint aki...

IFJ. KIRÁLY: Milyennek?

MÁRTUSKA: Semmilyennek.

IFJ. KIRÁLY: Azért.

KIRÁLY: És mi van, ha a cirkuszosok hozták?

IFJ. KIRÁLY: Tessék, Apa?

KIRÁLY: Az Utasellátó kést. A recést. Azt nem lehetett megérteni.

IFJ. KIRÁLY: Nem értem. Bocsáss meg, Apa.

KIRÁLY: Ezt mondom éppen. Hogy nem lehetett érteni. Hogy hátha a cirkuszosok. Hiszen azok sokfélé járnak, ugye? Meg olyanok is. Ezt kérdezték aztán.

MÁRTUSKA: Milyenek a cirkuszosok?

IFJ. KIRÁLY: Apa, a tiéd ez a sok szatyor? Meg ezek a kabátok?

KIRÁLY: Csak ami kell. Összegyűjtöttem egyet s más.

IFJ. KIRÁLY: Apa, mi van rajtad?

KIRÁLY: *(a fiára néz)* A Pikó Jóskát három napra rá már ki is engedték a kórházból. Alig is lehetett látni a sebet. A hátán. Aztán szeptember végén meg eltűnt.

IFJ. KIRÁLY: Mi tűnt el?

KIRÁLY: A seb. A Pikó Jóskáról. Egy hét, két hét. Az eső is esett. Nem olyan eső, mint ez.

Rendes eső. Mint amikor üvegdarabok hullanak. Üvegcserepek. Üvegeső.

MÁRTUSKA: Maguk tényleg azt hiszik, hogy itt akarnak beszélgetni?

IFJ. KIRÁLY: Itt. Fogjuk magunkat és itt.

MÁRTUSKA: Az ki van zárva

KIRÁLY: És már bejött a hideg, mire megtalálták, odalent a parton, a vasúti töltésnél, a nádas mellett. Meg volt rágva, tudod? A kicsi állatok, amik a nádban laknak, már kikezdték. Mint a sajtot. Mint egy olvadt sajtot. Szerinted októberben megolvad egy sajt?

IFJ. KIRÁLY: Apa! Nekem azt mondták, hogy eljöttél... eljöttél a... engedély nélkül...

MÁRTUSKA: Engedély? Ezt mondom én is! Na látja, ezt mondom! Hol az engedély?

KIRÁLY: Itt van a cirkusz. Látod...

IFJ. KIRÁLY: Látom.

KIRÁLY: Ezért vagy itt te is.

MÁRTUSKA: *(diadallal)* Maguk összejátszanak! Majd én teszek!

IFJ. KIRÁLY: Nem, Apa. Én téged kerestelek. Anyával, téged. Ő is itt van valahol, tudod? És nem tudom, ki az a... Pikó Jóska. Nem is érdekel.

KIRÁLY: Dehogynem. Tudod, csak nem tudod. Azt majd én mondom meg, hogy téged mi érdekel.

IFJ. KIRÁLY: Igen, Apa.

MÁRTUSKA: Nahát, hogy maga csak így hagyja... hogy így... Én soha nem hagynám, hogy parancsolgassanak nekem!

IFJ. KIRÁLY: Nem?

MÁRTUSKA: Soha.

*A sátorból zene és taps hangzik fel, majd az Igazgató hangja*

IGAZGATÓ: Igen, igen, hölgyeim és uraim, ez volt a csodálatos Hacsatran-csoport, a remek rúddobó artisták!

*Az artisták kiszaladnak, de nem is mennek el a bejárattól, hanem ott maradnak, befelé bámulnak, és hallgatják az igazgató konferanszát.*

IGAZGATÓ: Most pedig, ma esti műsorunk első részének záró számaként tekintsek meg, mit ne mondjak, fogadják szeretettel Tatjana és Hans Koch produkcióját, egy varázslatos illúzió show-t!  
*(Az artisták egymásra néznek, majd a felcsattanó tapsra és zenére beszaladnak a porondra.)*

MÁRTUSKA: Na, hála istennek, mindjárt szünet.

*A sátor kijáratában megjelenik Királyné.*

KIRÁLYNÉ: Péterke! *(észreveszi Királyt)* És Péter!

IFJ. KIRÁLY: Látod anya, mondtam, hogy megtaláljuk.

KIRÁLYNÉ: Mondtad.

MÁRTUSKA: Mi van, itt mindenki egy család? Maguk így egybe? Össze?

KIRÁLYNÉ: Drágám! *(odahajol, látványosan meg akarja puszilni Királyt, de az elhárítja)*

KIRÁLY: Erre semmi szükség.

IFJ. KIRÁLY: *(súgva)* Rosszul van.

KIRÁLYNÉ: *(Mártuskához)* Rosszul van... *(Királyhoz)* Úgy aggódtam érted... Hogy eljöttél ...  
Csak úgy... És mi ez a rengeteg szatyor?

KIRÁLY: Nem érdekelnek az engedélyek.

MÁRTUSKA: Pedig kellene, hogy érdekeljék!

KIRÁLY: *(a feleségéhez)* Emlékszel arra a nyárra, amikor itt volt a cirkusz? Amikor itt volt ugyanez a cirkusz? Emlékszel?

KIRÁLYNÉ: Rám nem is gondoltál?

KIRÁLY: Azért jöttem el, mert rád gondoltam. Rátok. Meg magamra. KIRÁLYNÉ: *(iff.*

*Királyhoz)* Te érted miről beszél?

KIRÁLY: ... mert harmincnégy évvel ezelőtt is itt voltam... Emlékszel? Búcsú volt a kocsmá és a bolt előtt... és itt a réten állt a cirkuszsátor...

KIRÁLYNÉ: Én nem emlékszem semmire. Még ha akarnék se... akkor se emlékeznék...

MÁRTUSKA: Emlékeztetem magukat, hogy maguk illetéktelenül...

IFJ. KIRÁLY: *(rákiabál)* Kuss!

*Mártuska meglepődve befogja a száját, néhány pillanatig csend van, a sátorból se hallatszik ki semmiféle zaj.*

*Ebben a csendben jelenik meg a sátor bejáratánál Angéla.*

KIRÁLY: Azért jöttem el, mert csak feküdtem, néztem a falakat, néztem a beázás foltjait, néztem az ablakot...

KIRÁLYNÉ: Úgy megijesztettél ...

KIRÁLY: Az ember vár egy életen át... miért is vár? Nem azért, mert nem is tud mást? Nem tudom. Vár és akkor hirtelen világossá válik minden. Minden. *(a fiához)* Nem gondolod? Egyedül voltam, egyedül az ágyon, és hangosan beszéltem... A saját gondolataim és emlékeim visszhangjával találkoztam, és ez rémülettel töltött el... *(a feleségéhez)* De te emlékszel, ugye?

KIRÁLYNÉ: Nem emlékszem... de nem is akarok... annyit akarok csak, hogy haza akarok menni... Indulhatunk?

KIRÁLY: *(odébb lép, és egy szatyrot megint elhullajt)* Harmincöt éves voltam. *(a fiához)*

Majdnem annyi, mint te most.

IFJ. KIRÁLY: Majdnem.

KIRÁLY: Majdnem annyi vagy, mint én voltam akkor. Minden ugyanaz.

IFJ. KIRÁLY: Majdnem. Csak tudnám, miről beszélsz.

KIRÁLYNÉ: Nem mindegy? Majd otthon elmagyarázza.

KIRÁLY: Harsogott a zenekar, csillogtak a légtornászok flitteres ruhái, bögött az oroszlán és a mancsával kapdosott a szelídítő hosszú pálcája után... Na jó, oroszlán nem volt. Ezt csak úgy mondtam. De tigrisek voltak. *(Mártuskához)* Igenis voltak. És lobogott a bokréta a pónilovak fején... És a bohóc, mintha gumiból lett volna, egyre csak esett és kelt... Nagy nevetés... Aztán jött a Karel...

MÁRTUSKA: Na, úgy látom, már megint kezdi...

KIRÁLY: Alacsony volt, szinte vézna... *(kuncog)* Nem sok keresnivalója lett volna nálunk, a vágóhídon! Még a haja is olyan semmiformán tapadt a homlokára. És nem ám flitterek és uszályos köpeny! Fehér, egyszerű utcai ing és valami sötét szövetnadrág. *(elgondolkodik)* Én is fehér ingben voltam, meg sötét szövetnadrágban... Mindenki fehér ingben és sötét nadrágban volt... Melegem van... nagyon melegem... *(nehézkösen megpróbálja lehámozni magáról a fürdőköpenyt)*

KIRÁLYNÉ: Segítsek?

ANGÉLA *(közelebb jön)* Segíteni kell?

IFJ. KIRÁLY: Maga is cirkuszos?

MÁRTUSKA: Milyen jó megfigyelő.

ANGÉLA: Műlovarnő. És segítek, ha kell.

IFJ. KIRÁLY: Tetszik a ruhája. Igazán csinos.

MÁRTUSKA: Helyben vagyunk.

ANGÉLA: A bácsival már ismerjük egymást.

KIRÁLYNÉ: Milyen bácsival? Fogd meg apád szatyrait, fiam!

ANGÉLA: Csókolom!

IFJ. KIRÁLY: Segítek, apa.

ANGÉLA: Maga a fia a bácsinak?

IFJ. KIRÁLY: Milyen bácsi?

KIRÁLYNÉ: Na, ismerem az ilyeneket...

*Mindeközben Király a szatyrait szinte szétosztja, hogy levehesse magáról a köpenyt. Látjuk azt is, hogy a köpeny alatt valóban csak egy pizsama van rajta. Amikor végül nagy nehezen levetkőzött, pizsamában marad, az első dolga, hogy a szatyrokat újra begyűjtse magához.*

KIRÁLY *(megint a többiekhez)* A kezében meg csupán egy fehérre mázolt konyhai szék, azt is szinte csak húzta maga után, hiszen alig bírta el. *(a feleségéhez)* Te miben voltál?

KIRÁLYNÉ: Mondtam, hogy én nem emlékszem.

KIRÁLY: Ó dehogynem. Fehér szandál... Sötétkék szoknya... Dehogynem... "Jaó estet kivaának!" Valahogy így köszönt.

ANGÉLA: *(ifj, Királyhoz, sűgva)* Miről beszél a kedves... bácsika?

IFJ. KIRÁLY: Az apám. A cirkuszról.

MÁRTUSKA: Egy régi cirkuszról. Azt hiszem.

KIRÁLYNÉ: Egy nagyon régi cirkuszról.

KIRÁLY: Merthogy ő nem is magyar volt. Cseh. Vagy csehszlovák. Ami ugyanaz. És többet nem szólt, leállította a porond közepére a széket és leült. A kezét karba fonta és lehunyta a szemét. Így. *(mutatja, hogyan)*

És akkor, ahogy ott ült, és az egész sátorban csak egyetlen lámpa világított, és elhallgatott a zenekar is, hogy már nem csupán a békák kuruttyolása, de a rét felől a tücskök ciripelése is behallatszott... és már percek teltek el így, hogy semmi nem történt...

És akkor itt, a fűrészpörban előbb mintha megmozdult volna az a szék.

És azt is láttam, hogy egy csillogó verejtékcsepp gördült végig a homlokán, le az álláig, s onnan a földre.

Aztán már látszott, hogy az a szék rázkódik, mozog, mintha valami élne... Aztán szép lassan felemelkedett, és már az egyik lába se érintette a földet, fel, egyre feljebb... És utána ugyanilyen nyugalmasan vissza is, könnyedén, mintha súlytalan volna...

ANGÉLA *(ámulattal)* Súlytalan...

KIRÁLY: De akkor meg azzal a férfival történt valami... Mert ült csak, összefont karra, lehunyt szemmel... Ám nem is érintette már a széket... És egyre emelkedett, már a lába is feljebb volt, mint a támla... És akkor mosolyogni kezdett... És kényelmesen, mint aki otthon heveredik le a saját ágyába, hanyatt dőlt... Ráfeküdt a levegőre, a hátára fordult és elnyújtózott... És a barnás bőrén szikrázott a fény... az egyetlen reflektor fénye...

Egy vagy két perc talán... Mosolygott... Egy vagy két perc ... A lámpa fényköre és egy-két perc... minden benne van... *(megtántorodik és csaknem a földre zuhan)*

IFJ. KIRÁLY: *(közelebb lép Királyhoz, segíteni akar neki)* Apa!

ANGÉLA *(odaugrik ő is, hogy segítsen)* Jaj, istenem!

KIRÁLYNÉ: *(szinte durván)* Hagyjad csak, fiam! Maga meg ne fogdossa, jó?

MÁRTUSKA: Rosszul van?

IFJ. KIRÁLY: Maga szerint?

KIRÁLY: Kérem vissza a szatyraimat!

KIRÁLYNÉ: Naná, hogy rosszul van!

ANGÉLA: Segítenünk kell!

KIRÁLY: Adják vissza mindenemet! *(visszaadogatják a szatyrait, begyűjti őket)*

MÁRTUSKA: Orvost, hívok orvost!

KIRÁLYNÉ: Remek...

IFJ. KIRÁLY: Anya! Hívjon. Hívjon!

*A sátorban újra felzúg a taps, zene, és a konferálást halljuk:*

IGAZGATÓ: Ez volt, mélyen tisztelt publikum, a varázslatos illúzió show, Tatjana és Hans Koch produkciója!

Most pedig következzen néhány perc szünet, ami alatt a mélyen tisztelt érdeklődők a belépőjük ellenében megtekinthetik a sátor mögött elhelyezett ketrecekben a cirkuszunk szelídített vadállatait!

KIRÁLY: Mindent, mindent kérek vissza. *(kiabálni kezd)* Hallják?

IFJ. KIRÁLY: Csendesen, apa. Pihenni kell.

KIRÁLY: Mindent kérek vissza! Mindent! Kérem vissza! Most! Kérem! Követelem! Kérem vissza most!

*Zene, a közönség zaja hallik odabentről.*

*A sátorból kijön az Igazgató és a Bohóc és a négy artista. Utóbbiak nem állnak meg, kimennek a "raktári részen" túlra, a ketrecek, azaz a nézők közé, s fel-alá járnak a "szünet" alatt. Az Igazgató külseje változatlan, viszont a Bohóc jelmeze nem: az orráról eltűnt a piros gumi, és az öltözéke is más sokkal kevésbé "bohócos", átlagos fekete nadrág, fekete cipő, sötét ing. Tulajdonképpen csak a maradék arcfestése és parókája utal arra, hogy ki ő. A közönséget vizslatja hosszan.*

FÜGGÖNY

## II. RÉSZ

*Ugyanott vagyunk, a sátor melletti téren. Pakolás, zshivaj, szaladgálás, szüneti hangulat.*

IGAZGATÓ: *(kiabálva, tapsolva jön be)* Jól van, jól van, csak nem leengedni! Mondtam, hogy menni fog? Mondtam!

BOHÓC: Mondta, igazgató úr! Egyébként én is mondtam. Utálok a szünetet.

IGAZGATÓ: Nincs utálás. *(Mártuskához)* Intézkedett?

MÁRTUSKA: Igenis, igazgató úr!

IGAZGATÓ: Helyes, azért van. Nem bírom a fennakadásokat. Mondtam már? Mondtam. Nem baj. Bevésés a tudás anyja. Nem pihenünk, szünet van.

BOHÓC: Az ugyanaz.

IGAZGATÓ: A szünet az nem pihenés. A szünet az átgondolás.

MÁRTUSKA: Ámbár...

IGAZGATÓ: Már megint?

MÁRTUSKA: Volna itt egy kis probléma. Itt kint. Illetve van. Itt van.

IGAZGATÓ: Mi van?

MÁRTUSKA: *(Királyra mutat)* Itt van egy ember. Illetve több is. Egy egész család. Vagy mi.

IGAZGATÓ: Mi?

MÁRTUSKA: Családforma. Régóta. Már a kezdés óta. És nem megy el.

BOHÓC: Kivigyük, főnök? Kivitetem őket!

IGAZGATÓ: Nyugalom. Helybeliek. De miért van pizsamában?

BOHÓC: Főnök, itt mindenki helybeli. Megfigyeltem.

IGAZGATÓ: Na! Udvariasan. *(Királyhoz)* Jó napot. Vagyis estét.

ANGÉLA: Igazgató úr! Végre!

IGAZGATÓ: Köszönöm, angyalom.

KIRÁLY: Jó estét. *(megpróbál felállni, de elesik)*

BOHÓC: Elestét.

IFJ. KIRÁLY: Barom.

BOHÓC: Aki mondja.

IFJ. KIRÁLY: *(fogja, segíteni akar rajta)* Apa!

BOHÓC: Rossz idő van. Mindjárt esni fog. Elesni.

ANGÉLA *(a Bohóchoz)* Ez egyáltalán nem vicces! És nem is szép dolog.

IGAZGATÓ: Mit keres itt egy pizsamás?

MÁRTUSKA: Kérem szépen, ilyen idők vannak...

KIRÁLYNÉ: Idők?

MÁRTUSKA: Persze, az előbb már esett is, ugye, micsoda nyár, sőt, micsoda nyarak, manapság, komolyan mondom, nincsenek is nyarak...

KIRÁLYNÉ: *(a fiához)* Ez hülye.

ANGÉLA: *(a Bohóchoz)* Nem szabad kigúnyolni az embereket...

MÁRTUSKA: De még évszakok se sincsenek, se tél, se nyár, esik az eső, csak telik az idő...

KIRÁLYNÉ: *(a Bohóchoz)* Kérem... nem lehetne ezt leállítani?

IGAZGATÓ: Kérdeztem valamit!

KIRÁLYNÉ: *(kacéran)* Jó estét, Igazgató úr!

IGAZGATÓ: *(ünnepélyesen)* Jó estét mindenkinek! Üdvözlöm Önöket a Hungária Utazó Nagycirkusz... ö... ban! ... ö... területén!

ANGÉLA: De jó, hogy itt van, igazgató úr! De jó!

IFJ. KIRÁLY: Mit akartál mondani, Apa?

KIRÁLY: Nem fontos. Nem ez a fontos.

MÁRTUSKA: Orvost kéne hívni. Ugye?

IFJ. KIRÁLY: Nem maga az intézkedő?

MÁRTUSKA: Ügyintéző.

KIRÁLY: A Karelt. Azt kell hívni.

MÁRTUSKA: Na, megint kezdi.

BOHÓC: *(Igazgatóhoz)* Ez a mániája. Én már ismerem, főnök. *(mutatja, hogy Király nem épelméjű)* Beteg... Valami orosz vagy mittudomén milyen ürgét keres.

ANGÉLA: Cseh. Azt mondta, cseh.

IGAZGATÓ: Ahhoz képest milyen jól beszél magyarul! Ez szép. Ez tetszik.

ANGÉLA: Nem, igazgató úr, ő magyar... azt hiszem. Csak keres. Valamit.

IGAZGATÓ: *(Királyhoz)* Mit keres?

KIRÁLY: Feküdtem a kórházban és csukva volt a szemem... Mint a gyerekek... A kórházban mindenki gyerek...

IGAZGATÓ: Kórház?

ANGÉLA: Bácsika, ha ide rakom a kezem a homlokára, az jó?

KIRÁLY: Az finom.

MÁRTUSKA Milyen kórházról beszél?

KIRÁLY: Jönnek az ápolónők, és úgy beszélnek veled, mint egy gyerekkel... Jönnek az orvosok, mintha semmit nem értenél...

KIRÁLYNÉ: Ő a férjem, igazgató úr... Ugye, kedves Igazgató úr, maga parancsol itt?

IGAZGATÓ: Parancsolni? Azt nem. Nem szeretek parancsolni.

ANGÉLA: Az igazgató úrnak nem kell parancsolnia.

IGAZGATÓ: Rendet tartok, azt igen. Irányítok. Figyelek. Hogy menjen az előadás. *(Királyra mutat)* Milyen kórház?

KIRÁLYNÉ: Édes igazgató úr, a férjem beteg. Feküdnie kell. Felelősség. Betegség. Mert máskülönben baj lesz.

IFJ. KIRÁLY: Anya! *(Angélához)* ...engedje el az apám homlokát, jó?

ANGÉLA: Kórház?

KIRÁLYNÉ: de sürgősen!

BOHÓC: Kész cirkusz.

IGAZGATÓ: Nem cirkusz, kórház.

MÁRTUSKA: Én mondtam!

BOHÓC: Mondta. Mártuska megmondta.

IGAZGATÓ: Ha feküdnie kell... akkor mit csinál itt?

KIRÁLYNÉ: Megszökött.

IFJ. KIRÁLY: Anya!

KIRÁLYNÉ: Miért? Most már úgyse titok...

ANGÉLA: *(továbbra is fogja Király homlokát)* Igaz ez, bácsika?

IFJ. KIRÁLY: Bácsika?!

MÁRTUSKA: Azt mondják, hogy ez az ember megszökött?

BOHÓC: Azt csak hiszi.

IGAZGATÓ: Egy szökevény?

ANGÉLA: Mit hisz?

BOHÓC: Nincs szökés. Egy beteg szökevény?

IFJ. KIRÁLY: Mit hisztériáznak? Keres valakit. Van ilyen. Saját felelősségre. *(Angélához)* Maga meg most már menjen odébb! *(félretolja)*

IGAZGATÓ: Keres? Itt? Nálunk?

KIRÁLYNÉ: Keres. Itt. Nálunk.

KIRÁLY: Karelt keresem.

BOHÓC: Bohóc.

MÁRTUSKA: Nem, azt mondja, hogy bűvész.

IGAZGATÓ: Maga egy bűvész?

IGAZGATÓ: Hol van bűvész? Hol?

BOHÓC: Itt, nálunk.

MÁRTUSKA: Itt, nálunk.

KIRÁLY: Karel a bűvész. A Mágus. Láttam őt. Ugyanakkor volt itt, mint amikor házasságot kötöttünk a feleségemmel. Azon a nyáron.

ANGÉLA: Most is nyár van. Szép, meleg nyár...

BOHÓC: Angyalka ...

ANGÉLA: Neked Angéla, jó?

IGAZGATÓ: Elég legyen! Nem szeretem, ha csikorognak a fogaskerekek.

MÁRTUSKA: Elnézést, igazgató úr.

KIRÁLY: Bárány Kati. Így hívják a feleségemet. Így hívták a leánynevén. Az öreg Bárány volt az apja, aki művezető volt a vágóhídon. Itt a rét túloldalán, az út mellett.

IGAZGATÓ: Mi van itt? Helytörténeti előadás, vagy cirkusz?

IFJ. KIRÁLY: Igazgató úr, az apám beteg.

IGAZGATÓ: Sajnálom. Igazán. Én meg itt az igazgató vagyok.

KIRÁLYNÉ: Én vagyok... én vagyok a felesége...

IGAZGATÓ: Ezt mintha már mondta volna. Nem maradhat itt. Főleg, ha a kórházból... hozták.

Vigyék is vissza. Vagy csináljanak velem, amit akarnak. Ez nem kórház, ez egy cirkusz.

KIRÁLYNÉ: Igen. Tudom.

KIRÁLY: Bakancsban dolgoztam a vágóhídon, aztán meg átöltöztem, és megnéztem a cirkusz műsorát. Láttam a Karelt, láttam őt, és amikor hazamentem, akkor láttam a konyhát, az olajfestést a falon, az asztalt, a székeket, és tudtam, hogy valami megváltozik velem.

IFJ. KIRÁLY: Apa, nem érted, hogy ez most mennyire nem fontos?

BOHÓC: *(Igazgatóhoz)* Nézők ezek mind a hárman.

IGAZGATÓ: Erre már rájöttem én is. A cirkusz a nép művészete.

KIRÁLY: Ültem a konyhalámpa alatt és a fény úgy vetődött rám, mintha egy reflektor világítana a sátor közepén... én meg néztem a széket, bámultam a lepattogzott festéket a hokedlin, és arra gondoltam, hogy van-e olyan, hogy... hogy... hogy...

BOHÓC: Hogy?

IFJ. KIRÁLY: Hogy?

IGAZGATÓ: Hogy?

KIRÁLY: Hogy csoda...

BOHÓC: Csoda?!

IFJ. KIRÁLY: Csoda?

ANGÉLA: Csoda...

MÁRTUSKA: Micsoda?

KIRÁLY: Illetve ha van, akkor van-e mindenütt...

ANGÉLA: A csoda?

MÁRTUSKA: Kérem szépen, igazgató úr, most már tetszik látni, hogy mi az az ámbár.

IGAZGATÓ: Leszarom, kiszalambom, leszarom. Engem az érdekel, hogy folytatódik az előadás.

BOHÓC: Ha igen.

IGAZGATÓ: Mindjárt kezdődik a második rész.

BOHÓC: Igenis.

KIRÁLY: Hogy a poros levegőből egyszerre csak előbukkannak a csillagok... Mert hogy ott voltak... ott vannak mindig... csak nem látszanak... csak nem vesszük észre... mert felverjük a port...

ANGÉLA: A csillagok... mondja csak tovább, mondja, bácsika...

IGAZGATÓ: Azt hiszem, orvost kellene hívni. Úgy értem, nekem erre nincsen időm.

BOHÓC: *(kiabálva)* Hívjanak orvost!

MÁRTUSKA: Ki hívjon?

IFJ. KIRÁLY: Milyen csillagokról beszélsz, apa?

KIRÁLYNÉ: Te ne szólj bele, kisfiam... kérlek, te ne szólj bele...

KIRÁLY: Ó... a kis Kati... A gimnázium éltnulója... a család szemefénye...

KIRÁLYNÉ: Te próbálsz gúnyolódni velem? Te?

KIRÁLY: Gúnyolódni? Azt nem. Csak gondolkodom.

BOHÓC: Azzal vigyázzunk azért...

KIRÁLY: Mintha a konyhában ülnék. Tudod...

KIRÁLYNÉ: Nem tudom. És nem is akarom. Nem akarom tudni...

ANGÉLA: *(megfogja Király kezét)* Ne figyeljen rá, bácsika, ne figyeljen senkire, csak rám. Nézze a szememet!

IFJ. KIRÁLY: Mit akar maga az apámtól?

KIRÁLYNÉ: Ez jó kérdés.

ANGÉLA: Rám figyeljen, jó? Mint a csillagok... tudja...

KIRÁLY: Nézem a széket és gondolkodom, s közben jönnek elő a szavak.

MÁRTUSKA: Nem értem, milyen székről beszél... padok vannak itt, meg plakátok is... de szék... hol van itt szék?

KIRÁLYNÉ: Péter, legyen elég már! Beteg vagy, és össze-vissza beszélsz!

IFJ. KIRÁLY: Anya, hogy beszélhetsz így? Apával?! Mások előtt!

KIRÁLYNÉ: Te ebbe ne szólj bele, kisfiam!

IFJ. KIRÁLY: Nem vagyok a kisfiad! Nem a kisfiad vagyok!

IGAZGATÓ: *(Mártuskához)* Izé... aranyom... jöjjön ide! Ö..ö.. nem lehet, hogy ez itt nem is beteg, csak szemtelenkedni akar?

MÁRTUSKA: Ahogy gondolja, igazgató úr... ha maga mondja, akkor lehet. Bár talán mégse.

IGAZGATÓ: Az mégiscsak kellemetlen lenne. Ugye?

IFJ. KIRÁLY: Kellemetlen?!

KIRÁLY: *(a fiához)* Anyád aztán nagyon gyorsan választott férjet magának, tudod? Az apja, az öreg Bárány is segített neki... a befolyásával... mert az volt neki... volt ám...

KIRÁLYNÉ: Fogd be a szád! Ez nem tartozik másra! Főleg nem ezekre...

BOHÓC: Akkor érdekel.

KIRÁLY: És várandós is nagyon gyorsan lett ám... Úgy mondta, hogy rögtön az esküvő után... úgy mondta nekem...

KIRÁLYNÉ: Na! Mondjad csak! Mondjad, jól van! Lehet így is. Mondjad! Mit találtál ki megint? Mondjad! Mire akarsz kilyukadni?

BOHÓC: *(mutatja a kezével)* Belyukadni!

MÁRTUSKA: Pfúj! Disznó!

ANGÉLA: Rosszabb is annál.

IFJ. KIRÁLY: Bunkó.

ANGÉLA: Pontosan.

BOHÓC: Beszarás!

IFJ. KIRÁLY: *(Angélához)* Mondja, magának muszáj fogdosnia az apám kezét?

ANGÉLA: Ez jó neki.

KIRÁLYNÉ: Te csak tudod, aranyom, ugye?

MÁRTUSKA: Igazgató úr, akkor most mit tetszik akarni?

BOHÓC: Rendőrt.

IGAZGATÓ: Orvost. Azt lehet. Mondtam már. A cirkuszművészet az egyetlen olyan összetett művészeti kifejezésmód, amely széles tömegekhez képest eljuttatni a kultúrát, a szórakoztatás és a nevelést.

ANGÉLA: De gyönyörű!

IFJ. KIRÁLY: Apa... visszaviszünk a kórházba, jó?

KIRÁLY: Meg kell keresnem a Karelt.

KIRÁLYNÉ: Ne őt kérdezzesd. Nem érdemes.

KIRÁLY: Milyen furcsa... az élet az nem csak hogy szép... de egyszerűen tökéletes... tökéletes... és tele van meglepetésekkel... csak amíg benne vagyunk, addig ezt nem vesszük észre...

IFJ. KIRÁLY: Hogy érted azt, hogy benne vagyunk?

BOHÓC: Benne vannak. Jól mondja. Nyakig.

ANGÉLA: Szívvel-lélekkel. Érzi, bácsika, hogy fogom a kezét?

KIRÁLYNÉ: Nem igaz, én nem vagyok benne! Én egyáltalán nem. Nem is voltam és nem is vagyok.

KIRÁLY: Több mint harminc évig ültem esténként a konyhaablaknál, néztem a lámpa fényét, bámultam a széket...

IGAZGATÓ: Húha, elmegy az idő! *(Mártuskához)* Na, most megy, vagy nem megy?

MÁRTUSKA: Orvosért?

IGAZGATÓ: Kit érdekel az orvos? Megmondtam, hogy a Lakatost kerítse elő!

MÁRTUSKA: Bocsánat, igazgató úr, csak...

IGAZGATÓ: Micsoda?

MÁRTUSKA: Hogy mi lesz a vége.

IGAZGATÓ: Na ne szórakozzon! Az előadás az odabent lesz. Illetve van. A szünet után. Nem itt, odabent. Világos?

MÁRTUSKA: Világos. Nagyon is.

KIRÁLY: *(innentől már mindig a fiához beszél)* Október elején volt az esküvőnk... Te meg áprilisban születted...

KIRÁLYNÉ: Szerintem tudja, mikor született.

BOHÓC: Honnan tudná? Éppen, hogy csak ott volt.

IFJ. KIRÁLY: Mit akarsz mondani nekem, apa? *(Angélához)* Megtenné, hogy én is odaférhessek az apámhoz?

ANGÉLA: Ha akarja, maga is megfoghatja a kezemet...

KIRÁLYNÉ: Már csak ez hiányzott.

KIRÁLY: Kicsi voltál, nagyon kicsi... azt mondták, a koraszülés miatt... én meg azt gondoltam, hogy amiatt, mert talán nem is akartál volna megszületni...

BOHÓC: Milyen szerencse, hogy így megnőtt a szentem!

IFJ. KIRÁLY: Ha nem fogja be a pofáját, akkor majd én segítek!

BOHÓC: Azt roppant kíváncsian látnám...

MÁRTUSKA: Na, na, kérem! Őrizzék meg a nyugalmodat

BOHÓC: Őt kérje.

ANGÉLA: *(a Bohóchoz)* Azt hiszed, neked mindent szabad?

BOHÓC: Nem, nyuszikám. Azt hiszem, hogy én szabad vagyok.

KIRÁLY: Egy nagyon kicsi gyerek, akire az anyjának mindennél jobban kell vigyáznia...

KIRÁLYNÉ: Na, ideértünk végre?

KIRÁLY: Egy nagyon kicsi gyerek, akit még az apjától is óvni kell...

IFJ. KIRÁLY: Apa, te is tudod, hogy ez így nem igaz!

KIRÁLY: Hát persze. Ez, így, nem.

KIRÁLYNÉ: Hagyjad csak, Péterke, hadd mondja végig!

KIRÁLY: Végig? Nincsen is vége.

*Belülről a zenekar hangolása hallatszik, az addig a közönség közé vegyült artisták visszagyűlnek a színpadra.*

IGAZGATÓ: Vége a szünetnek. Annak vége.

BOHÓC: Puff neki. Most izgulhatok. Mindig a legjobb résznél ér véget. MÁRTUSKA: És ezekkel itt mi lesz?

IGAZGATÓ: Nem tudom. Nem fontosak. Hívjon rendőrt. Vagy ne hívjon senkit.

ANGÉLA: Én szeretem a kicsi gyerekeket. Mindig csak néznek...

BOHÓC: Néznek?

ANGÉLA: És olyan ártatlanok...

IFJ. KIRÁLY: *(Angélához, bátortalanul)* Akkor most megfogjam a kezét?

MÁRTUSKA: Nem orvost? Ne azt hívjak?

IGAZGATÓ: Azt is. – *(elindul a sátorba)* Hívjon, akit akar. Mit tudom én! Hívjon, akit kell.

Mindennel én törődjek? A cirkusznak az új ember új életérzését kell kifejeznie! Megmutatni, hogy az emberi akarathoz nincsenek határai! Intézkedjen! Ez a maga dolga, nem?

BOHÓC: Intézkedjen! Mi nem érünk rá az ilyesmire! *(ifj. Királyhoz)* Még ha akarnánk se érünk rá, világos?

MÁRTUSKA: Igenis.

*Az Igazgató eltűnik a sátorban.*

BOHÓC: *(Angélához, s miközben mondja, Angéla nem csak elengedi Király kezét, de fokozatosan hátrál a sátor bejárata felé)* Ártatlanok?! Nyuszika! Nyuszi-nyuszi-nyuszika. Mind ártatlanok vagyunk, ugye drágám? Az élet csak folyik, minden megy a maga útján, ugye? Senki nem tehet róla, ugye? A körülmények hatalma, a tények összejátszása, a helyzet jellege, ugye? Kérem

szépen, az adott szituáció, a józan belátás, senki nem lehet a maga ellensége, ugye? Mindenki jót akar, a pokolba vezető út jó szándékkal van kikövezve? Más kárán tanul az okos, senki nem hibáztatható, ugye? Senki nem lehet a maga ellensége, a munka a legjobb gyógyír? Az idő mindent begyógyít, a hétköznapi hatalma, a megszokás ereje. Ugye? *(Az utolsó mondatoknál bemegy a sátorba).*

KIRÁLYNÉ: Miről beszél ez?

IFJ. KIRÁLY: Akkor megfogom! *(utána lép Angélának és megpróbálja megfogni a kezét)*

ANGÉLA: Mit akar?

IFJ. KIRÁLY: Maga mondta... az előbb...*(megfogja Angélat)*

KIRÁLYNÉ: Péterke! Mit csinálsz?!

MÁRTUSKA: Tulajdonképpen ... én most... intézkedem. *(“beszalad” a sátorba)*

ANGÉLA: *(lesöpri magáról Ifj. Királyt)* Menj a mamához, öcsi!

IFJ. KIRÁLY: De hiszen...

ANGÉLA: *(utálkozva végignézi a családon)* Le vagytok ti szarva. Mindenk le van szarva. *(kimegy)*

*Ifj, Király már-már utána indulna, aztán megtorpan, és az anyja mellé áll.*

*A család magára marad.*

*Felharsan odabentről a cirkuszi induló. Szól, harsányan, és lassan halkul csak el.*

KIRÁLY: *(kuncog)* Várni azt mindig tudtam, ezt meg kell hagyni.

KIRÁLYNÉ: Miért, mi most várunk?

KIRÁLY: Várunk.

KIRÁLYNÉ: Mire várunk?*(a fiához)* Úgy röhincsel, mint aki megbuggyant.

KIRÁLY: Lopott idő... Jól mondta ez a bohóc... hogy senki nem felelős... vagy mindenki az?

KIRÁLYNÉ: Én nem hallottam, hogy ezt mondta volna.

KIRÁLY: Folyik, mint a csatornában a vágóhídtól a habos víz... Mást se tudtam igazán. De várni... azt igen. *(a fiához)* Az idő... ahogy folyik...

IFJ. KIRÁLY: Mi folyik?

KIRÁLY: Azt a pillanatot nevezzük jelennek, amikor a jövő múlttá válik? KIRÁLYNÉ: *(a fiához)*

Most már össze-vissza beszél. Várható volt...

KIRÁLY: Vagy azt, amikor a múlt a jövőhöz ér? Az a jelen, amikor a múlt a jövőhöz ér?

IFJ. KIRÁLY: Apa, pihened kellene...

KIRÁLY: Pihenni? Mire? Miért? *(kiabál)* Hiszen benne állunk, benne, és még az állunk se ér ki belőle! Az orrunk se! A szemünk se! Mintha a csatornában... a fejünk búbjáig... És ha fennakad valami rajtunk... Mi akadunk fenn, akár az uszadék...

*Odabentről felerősödvé a zenekar hallik, a jól ismert cirkuszi indulóval, aztán az Igazgató konferálása. Közben az artisták a sátor bejáratához gyűlnek, de észre se veszik a családot.*

IGAZGATÓ: Folytatódjék hát ez a csodálatos este! Mint a régi szép időkben! Itt a Hungária Utazó Nagycirkusz ezernyi varázslata, a megismételhetetlen produkció!

Hölgyeim és Uraim, kedves Gyerekek, itt az utolérhetetlen előadás!

Mélyen tisztelt publikum, elröppent a szünet, s mi máris újra itt vagyunk! Most következő produkciónk vidám és felhőtlen kacagást ígér: Thomas Jelisejenko és mókás öszvére mutatja be Önöknek a tudományát!

*Dobpergés, zene. Az artisták bemennek a porondra.*

KIRÁLY: Pihenni, az jó. Úgyis sokat pihentem. *(leül, vagyis inkább nehézkesen lehuppan)*

Átpihenni. Megpihenni. Kipihenni. Összepihenem magam!

KIRÁLYNÉ: Van is mire.

KIRÁLY: Az apád soha nem volt szomorú.

KIRÁLYNÉ: Ő férfi volt. Igazi férfi.

KIRÁLY: Úgy sétált át az életem...még oda is..., mint aki ott is ismerős. Egy-két tuti jó öreg haver, aki mindig segít... A rohadék... Mint akinek ott is van egy-két tuti jó haverja. Egy-két jó öreg elvtárs és egy-két cimborá...

KIRÁLYNÉ: Fogd be!

KIRÁLY: Volt egyszer egy kutyám. Még gyerek voltam, de az én kutyám volt. Floki, így hívták. Így hívtam. Szaladtunk a csatornaparton, én meg kiabáltam: Floki, gyere ide! Floki, hozd vissza! Floki, hozzám!

És tegnap, amikor kimentek az orvosok... én meg csak feküdtem az ágyon, egész nap az járt a fejemben, hogy vajon hol van most a Floki... hol van a nedves orra, hol van most a göndör szőre, hol vannak a foltjai?

IFJ. KIRÁLY: Apa, nem szabadott volna megszöknöd.

KIRÁLY: Nem szöktem meg semmi elől ... *(megpróbál felállni, de megtántorodik, egy szatyrot is elhullajt)* Meg kell találnom a Karelt.

IFJ. KIRÁLY: *(segíteni próbálja)* Hoztam neked süteményt... nem sósat... és nem szárazat, mert az olyan fojtós... és narancslevet is...

KIRÁLYNÉ: *(a fiához)* Szedd össze magad! Nekem ne kezdjél itt te is hisztériázni. Arra semmi szükség. Ezt meg vissza kell vinnünk a kórházba. *(Királyra mutat)* Látod, hogy már félrebeszél.

KIRÁLY: Amikor gyerek voltam, akkor soha nem féltem. Nem jutott eszembe félni.

IFJ. KIRÁLY: Apa, visszaviszünk, jó? Anyával segítünk, jó? Visszaviszünk.

KIRÁLY: Feküdtem az ágyon, és elmúlt belőlem a félelem. Az estékre gondoltam, amikor ültem a konyhában...

KIRÁLYNÉ: *(a fiához)* Már nem is hallja, amit beszélünk. Már úgyse hallja... visszavisszük, aztán meg hazamegyünk.

KIRÁLY: Amikor láttam, hogy van valami azon kívül is, amit a kezemmel megérinthetek. *(a fiához)* Ugye volt úgy, hogy szégyellted, hogy ki az apád?

IFJ. KIRÁLY: Apa, majd ezt megbeszéljük máskor... Ami baj volt, az otthon maradt. Most nincs itt. Most nincs...

KIRÁLY: Máskor? Ez tetszik... Hallottad, hogy mit mondanak az apádról, és szégyellted magad...

KIRÁLYNÉ: Azért még maradhattál volna itthon, kisfiam...

IFJ. KIRÁLY: Szégyen? Tudjátok is ti, mi az a szégyen? Micsoda nagy szavak... Röhej!

Nevetséges minden nagy szó. Nevetséges minden nagy mondat. És a legfőképpen a nagy érzések nevetségesek.

KIRÁLY: Nem az a szégyen, ami megtörtént, hanem az, ami nem történt meg. Én például azt szégyeltem.

IFJ. KIRÁLY: Ez a legnagyobb baj: hogy nevetségesek.

KIRÁLYNÉ: Lehet, hogy jobban tudom, mint azt te elképzeled...

KIRÁLY: Szégyenkezni különben is csak egyedül lehet.

KIRÁLYNÉ: Veled már nincs miről beszélni.

KIRÁLY: Nem múlt el. Itt van. Itt van körülöttünk. Itt van benned és bennem is, nem érted?

KIRÁLYNÉ: Nem értem. És nem is akarom érteni.

KIRÁLY: Én csak egy melós voltam, én csak jót akartam... Akkor is jót akartam, amikor még nem ismertelek, és akkor is, amikor már a fiam lettél... Én szögelttem a kis dobozkákat az

óvodában, emlékszel... Szerettelek látni az iskolai ünnepeken... fehér ing, sötét szövetnadrág... és piros kendő a nyakadban...

Piros kendő... és sárgaszínű... igen, volt sárgaszínű és csatos öv is... *(énekelni kezd)* Leng a selyem lobogó, rőzseláng van közepébe kivarrrva,

De sok magyar úttörő, sorakozik, táborozik alatta...

IFJ. KIRÁLY: *(próbálja megfűkezni)* Apa! Apa!

KIRÁLYNÉ: Hagyjad rá! Úgyse hallja.

KIRÁLY: Emlékszel a papírgyűjtésre? Amikor segítetted neked? Első lettél az iskolában... milyen boldog voltál akkor... Kaptál csillebérci táborozást... emlékszel?

IFJ. KIRÁLY: Nem akarok emlékezni, apa. Én se akarok. És nem is tudok. Én már elfelejtettem mindent, ami akkor történt.

KIRÁLY: Az a legnagyobb szégyen, hogy így, ilyen észrevétlenül eltelt az idő... *(csak a fiához)*

Hová lett? Hová? Hajnalonta lementem a vízhez... Részeg voltam, részeg a saját

halhatatlanságomtól. És aztán ahogy teltek az évek... egyedül voltam, tudod?

IFJ. KIRÁLY: Te? Apa! Te voltál egyedül? Még hogy te voltál egyedül?

KIRÁLY: ... lesz majd egy pillanat, lesz majd egy kép... egy utolsó kép... Esténként álltam a kocsma mögött, a sötétben ... hallottam odabentről a hangokat... Néztam a tócsákat a betonon, és láttam bennük magamat, és félni kezdtem...

Néztam a kezemet. Micsoda bonyolult, tökéletes szerszám! Ezzel fogom a kést és a kanalat is.

Ezzel fogtam a szíjat és ezzel fogtam a fegyvert is, aminek a leltári számát a tenyerembe írtam...

Néztam a bőrömet, és arra gondoltam, hogy odabent mozdulnak az izmok, az inak, és én erről mit se tudok... Hajnalonta keltem, bakancsban dolgoztam... fűzős bakancsban, aminek az oldalán csatok fogták a bőrszíjakat... és amikor körülnéztem, akkor tudtam, hogy csakis az létezik, amit a kezemmel tapinthatok...

KIRÁLYNÉ: Kisfiam, tudod, hogy a szobád most is ugyanolyan, mint akkor... elmentél, de én semmit nem változtattam... Néha kihúzom a széket az asztalodtól, és az olyan, mintha épp az imént álltál volna fel... Ilyenkor még beszélek is hozzád, tudod? Beszélek hozzád, mintha ott állnál az ajtó túloldalán...

KIRÁLY: A nagyszobai szekrényben ott lógott a szürke egyenruhám, mert azt hittem, hogy az majd segít... Az majd segít, ha parancsokra hallgatok...

Mint amikor azt hittem, majd az segít, ha nem leszek egyedül...

IFJ. KIRÁLY: Apa, milyen segítségről beszélsz?

KIRÁLY: Hiszen legalább szuszog melletted valaki...

KIRÁLYNÉ: *(a fiához)* Milyen sokat beszélgettünk régen... emlékszel? ...amikor még itthon laktál... ha hazajönnél, ha visszajönnél, megint beszélgethetnénk...

IFJ. KIRÁLY: *(kiabál)* Nem érdekel! Nem érdekel. Nem akarom hallani! Semmiféle idő sincsen! Nincsen! Nincsen idő! Nincsen!

KIRÁLY: Azt hittem, elég, ha hagyom magam...

*Taps, zene hallatszik a sátorból, s az Igazgató konferansza.*

IGAZGATÓ: Ez volt, mélyen tisztelt publikum, a csodálatos Thomas Jelisejenko és az ő legalább annyira csodálatos mókás öszvére! Nagy tapsot nekik!

*Nagy taps.*

KIRÁLY: Haza. Haza.

IFJ. KIRÁLY: Nincsen.

IGAZGATÓ: Most pedig mélyen tisztelt Publikum, egy különleges produkció következik: ma és itt, kivételesen és csak most, önöknek egyes-egyedül, engedjék meg, hogy bemutassam a Hungária Utazó Nagycirkusz csodálatos varázslóját, utolérhetetlen mágusát!

*Zene, taps.*

IGAZGATÓ: Felhívom a figyelmüket, hogy az attrakció sikeréhez a legteljesebb némaság szükségeltetik!

*Dobpergés, aztán néma csönd.*

*Királyék is mozdulatlanul figyelnek, csak Király mormol maga elé.*

*Egy hangot hallunk és egy köszönést:*

Jaó estet kivaának!

*Aztán csak újra a dobpergés hallatszik.*

*A család tagjai mozdulatlanok.*

IFJ. KIRÁLY: *(halkan)* Anya, ki volt az az ember... az a Pikó, akiről apa beszélt? Anya!!!

KIRÁLYNÉ: Itt vagyok. Itt vagyok, kisfiam.

IFJ. KIRÁLY: Ki volt az?

KIRÁLYNÉ: Milyen ember, kisfiam?

IFJ. KIRÁLY: Apa beszélt róla... régebben. Az előbb. Hogy futballista. Meg valami bál... vagy táncok... és hogy a nádas mellett...

KIRÁLYNÉ: Beszélt róla? Azt is lehet... egy férfi volt. Egy fiú. Ismertem még, nagyon régen.

Olyan rég, hogy azt te nem is tudhatod.

KIRÁLY: Nem tudhatod... ez tetszik... nem tudhatod...

*A dobpergés is elhallgat*

KIRÁLY: Milyen csend van itt. Halljátok milyen csend?

*Hallgatnak, mozdulatlanul.*

IFJ. KIRÁLY: *(az anyjához)* Arra emlékszem, amikor az öledbe vettél... Sötét volt az utca, de te azt mondtad, ettől a sötétől nem kell félni, ez jó sötét... És hogy én mindig olyan kicsi leszek, hogy elférek az öledben... mert én csak a tiéd vagyok...

KIRÁLYNÉ: Olyan kicsi... nem is éreztem a súlyodat... Belefűrtad az arcod a nyakamba, és még a szemed is becsuktad... Én meg átöleltelek, szorosan... *(átöleli a fiát)* Szorosan, hogy semmi ne érhesen hozzád...

IFJ. KIRÁLY: Az öledbe vettél, mert nagyobb voltál nálam... Azt mondtad nekem, kicsi vagy, kisfiam, de ha átfoglak, akkor benne vagyunk a mindenségben...

KIRÁLYNÉ: Kicsi vagy, kisfiam, de ha átfoglak, akkor benne vagyunk a mindenségben...

IFJ. KIRÁLY: Ha átfoglak, akkor itt van nálam a mindenség...

KIRÁLYNÉ: Ha átfoglak szorosan... kisfiam... itt van nálam a mindenség...

IFJ. KIRÁLY: De amikor éjszaka felébredtem, és hívtalak, akkor nem voltál sehol... égett a lámpa a konyhában, de te nem voltál sehol...

KIRÁLYNÉ: Ott voltam akkor is veled... hidd el, akkor is veled...

IFJ. KIRÁLY: Hány éjszaka, anya? Hány éjszaka?

Ott voltam, akkor is veled...

IFJ. KIRÁLY: Hiába szoltam, nem válaszolt senki... Néztem az ablakot, mert addig sem az árnyékokat láttam a bútorok mögött... a sarkokban... az ajtónál...

KIRÁLYNÉ: Siettem haza...

KIRÁLY: *(mintha öntudatlanná válna, előre-hátra billegni kezd, hajladozni, és az érthetlenségig összefolyó szavakkal ismétlgeti)* Haza-haza-haza-haza-haza...

IFJ. KIRÁLY: Arra gondoltam, ha nem mozdulok, akkor talán nem is vagyok itt... Aztán meg füttyülni kezdtem, mert tudtam, hogy bárki és bármi van az árnyékokban, addig nem mozdulhat, amíg a füttyömet hallgatja... füttyülni kezdtem, hogy hallgatnia kelljen... így... *(füttyülni kezdi ugyanazt a dallamot, amit korábban Lakatos és Király is)* Szép? Ugye szép?

És ha nem hagyom abba, akkor ő se mozdulhat... hallgatnia kell... és ahogy fűjtam és szívtam a levegőt, elzsibbadt a szám, nem is éreztem már, de hallottam, hogy füttyülök, és tudtam, hogy akkor ő is hallja... néztem az ablakot és füttyültem... mozdulatlanul az ágyon, mintha nem is belőlem jönne a hang... *(füttyül)*

Akkor is ott voltál velem? Ott voltál velem a sötétben? Ott voltál velem? Ott voltál velem a takaró alatt? Ott voltál velem a csukott szemhéjam alatt?

*Némán, mozdulatlanul állnak, egymást átölelve, egymásra nézve.*

*Néma csönd, illetve Király előre-hátra billegve mormol maga elé.*

*Odabent, a sátorban hirtelen felharsan a zene, felcsattan a taps.*

IGAZGATÓ: Ez az! Hölgyeim és Uraim, mélyen tisztelt Publikum, csodálatos produkciót láttak! Bravó! Bravissimo! A mai este fénypontját, a varázslatos, a zseniális mágust látták! Nagy tapsot a varázslónak!

*Zene, taps*

IGAZGATÓ: Most pedig máris pereg tovább a műsor, egy újabb csodálatos produkció következik, Lóránd, a Hungária Utazó Nagycirkusz számos világsikert aratott zsonglóre!

*Zene, taps.*

IFJ. KIRÁLY: Kérlek, engedj el, anya.

*Királyné elengedi, de a kezét még fogva tartja.*

KIRÁLY közben előre-hátra billegve mormol maga elé, alig érthetően ismételve: Haza-haza-haza-haza-haza...

IFJ. KIRÁLY: Engedj el.

KIRÁLYNÉ: Nem tudlak. Nem tudlak elengedni, kisfiam.

IFJ. KIRÁLY: Nagyobb és erősebb vagyok nálad. Harminchárom éves vagyok. Azt teszek, amit akarok. Harminchárom. Senki nem parancsolhat nekem.

KIRÁLYNÉ: Én csak kérni akarok...

IFJ. KIRÁLY: Ha akarnálak, még az ölemben tartva is vihetnék. De nem akarlak. Haza akarok menni. Budapesten lakom. Az a fővárosa ennek az országnak. Ott lakom. Magyarország fővárosában lakom, fontos munkát végzek. Engem szeretnek és tisztelnek az emberek. Tudják, hogy erős és okos vagyok. Megyek haza a vonatommal. Látogatóba jöttem ide, de most már indulok. Indulok vissza. Sok a dolgom. Sietek.

*Oldalról bejön Lakatos. Fehér inget és sötét nadrágot visel. Nézi a családot.*

KIRÁLYNÉ: Kisfiam!

IFJ. KIRÁLY: Ne sírj, anya! Nincs miért. Visszavisszük apát a kórházba, aztán mindenki hazamegy. Elvégezzük a dolgunkat. Jól van ez így. Csak így lehet jó.

*Lakatos közelebb jön hozzájuk.*

*KIRÁLY abbahagyja a zsolozsmázást és Lakatosra mered.*

LAKATOS: Na, maguk meg még most is itt vannak? Szép család... nagyon szép... szentháromság... örülne az igazgató úr...

IFJ. KIRÁLY: Maga mit akar?

LAKATOS: A söprűmet keresem.

IFJ. KIRÁLY: Helyes. Keresse meg, aztán tűnjön innen.

LAKATOS: Meg a lapátomat. Meg át kell öltöznöm.

KIRÁLY: *(próbál feltápaszkodni)* Maga...

LAKATOS: A söprűmet. Már mondtam.

KIRÁLY: *(suttogva)* Karel!

LAKATOS: Parancsolni tetszik?

KIRÁLY: *(kiabálva)* Karel!

LAKATOS: Tisztelem! Lakatos. Itt vagyok a cirkuszban, a lovak mellett. A fiatalembernek és a nagys'asszonynak már meséltem.

KIRÁLY: *(kiabálva)* Karel!

KIRÁLYNÉ: Fogjad le, fiam, már nincsen magánál.

KIRÁLY: Karel!

LAKATOS: Mondhatja így is. Hát persze. De az régen volt.

KIRÁLY: Maga a Karel!

LAKATOS: Csak voltam, kérem. Az én nevem Lakatos.

IFJ. KIRÁLY: Mi van?

LAKATOS: De volt úgy, hogy Karelnek hívtak, ez igaz.

IFJ. KIRÁLY: Magát?!

KIRÁLYNÉ: Ezt?

LAKATOS: Művésznév. Cirkusz. Tudják, hogy van ez. Vagy nem tudják. Mindegy.

IFJ. KIRÁLY: Maga az a Karel?

KIRÁLY: Ő az.

LAKATOS: Mondhatjuk így is.

IFJ. KIRÁLY: Maga? A mágus? A varázsló?

LAKATOS: Én a lovak mellett vagyok. Van egy lapátom, meg egy söprűm, és van úgy, hogy gumitömlőből locsolom a vizet.

KIRÁLY: Lebegett...

IFJ. KIRÁLY: Volt egy száma... egy mutatvány ...?

LAKATOS: Ó, hát persze. Volt egy szám. Volt több is... melyikre gondol?

IFJ. KIRÁLY: Mit tudom én... Apa! Apa! Apa, hallasz?

KIRÁLY: A szék... a lebegés...

LAKATOS: Ja az! Nahát! Épp az imént adtam elő! Nem is látták? Hát miért nem nézték? Minek jönnek a cirkuszba, ha közben kihagyják az attrakciókat?

KIRÁLY: attrakció...

LAKATOS: Bizony! Lebegtem a levegőben. Óriási volt, nem azért mondom...

KIRÁLYNÉ: Az előbb?

LAKATOS: Hát persze. Dobpergés, meg egyebek. Nem is hallották?

KIRÁLY: Dobpergés...

LAKATOS: Megették megint... Trükk. Cirkusz. Mutatvány. Mint az előbb.

KIRÁLYNÉ: Csalás!

LAKATOS: Illúzió. Értik, cirkusz. Régi szám... de imádtak. Jó az öreg a háznál... Ezt mondta az igazgató úr is...

KIRÁLYNÉ: Imádták?

LAKATOS: Jaj, kérem! Hát a nézők... a publikum! Mindig is nagy siker volt, az már biztos.

Képzelnék, még azt is kitaláltuk, hogy semmi flitter, semmi csillogás. Hogy olyan legyek, mint

mindenki más. Mint egy ember a túloldalról, mint egy ember a nézők közül. Már megbocsássanak, de majdnem, mint maguk. Fehér ing és sötét szövetnadrág. Így, mint most. Meg egy fehérre mázolt ócska konyhai szék. Ez volt az egész, ennyit láttak belőlem.

IFJ. KIRÁLY: Ennyi?

LAKATOS: Meg voltak bolondulva értem. Mindegyik azt képzelte, akár ő is állhatna a helyemben. Illetve lebeghetne, hogy pontosabb legyek. Hogy vele is megtörténhetne, csak akarni kell.

KIRÁLY: Akarni...

LAKATO: Ja. Hát, ahogyan azt az emberek elképzelik. És ettől annyira boldogok voltak, hogy nem is akarták látni a nadrágomhoz kapcsolt drótokat...

IFJ. KIRÁLY: Drótokat?

KIRÁLYNÉ: Drótokat.

KIRÁLY: Drótok.

LAKATOS: Drótokat. Hát persze. Csak egy dob pergett, aztán már az se... hallani lehetett a lélegzeteket...

KIRÁLY: Csalás.

LAKATOS: És tudják, mi a legérdekesebb? Soha nem unták meg. Mindig újra akarták látni...

IFJ. KIRÁLY: Csalás.

LAKATOS: Illetve nem mindig. Valamiért csak itthon. Csak itt nálunk.

KIRÁLYNÉ: Nálunk.

IFJ. KIRÁLY: Nálunk?

LAKATOS: Bizony. Maguk szeretik elismételni a dolgokat, ugye?

KIRÁLY: Nálunk.

LAKATOS: Itt szerettek. Megörültek értem, komolyan. Itthon. Amikor turnén voltunk, akkor le kellett venni a műsorból. Merthogy ott kint, külföldön meg egyszerűen kinevettek. Pedig ugyanazt csináltam, ugyanazt teljesen. Mégis kinevettek. És bekiabáltak, hogy csalok. Senki nem értette, miért. Itt jó volt, ott nem volt jó. Pedig ez csak egy cirkusz volt, nem igaz? És az nem csalás...

IFJ. KIRÁLY: Csalás...

LAKATOS: *(énekel)* "Nem vagy te más, csak komédiás,

tapsol a néző, vagy porig aláz..."

Ismerik, ugye? Na, éppen az volt velem. Itthon jó, ott meg nem jó. Értik ezt?

KIRÁLYNÉ: Én nem értem...

LAKATOS: Akkor kezdtem a lovakkal. Az igazgató úr segített...

KIRÁLY: Csalás...

LAKATOS: Szép volt, régen volt, igaz se volt. De itthon működött...

IFJ. KIRÁLY: Működött?

LAKATOS: Megyek söprögetni. Mielőtt még (*kuncog*) mielőtt még fenéken billentenek... az igazgató úr mindent lát. És ő bízik bennem. Ezt is mondta, hogy bízik bennem.

KIRÁLY: Vártam... ha valami megtörtént már egyszer, akkor az megtörténhet akármikor...

KIRÁLYNÉ: Biztos, hogy maga a Karel?

LAKATOS: Lakatos, kérem. Lakatos vagyok.

KIRÁLYNÉ: A lovak mellett!

LAKATOS: Ahogy mondani tetszik.

IFJ. KIRÁLY: Ül le, apa!

KIRÁLY: Neked akartam... tudod... azért jöttem el...

IFJ. KIRÁLY: Tudom.

KIRÁLY: Megmutatni, hogy mi volt. Hogy mi történt. Hogy mi voltam. Hogy miért... hogy ne kelljen többet elmenned se, és szégyellni se...

*Király kezéből a földre hullanak a maradék nejlonszatyrok. Nézi az üres kezét.*

IFJ. KIRÁLY: Ül le, apa. Elfáradtál.

KIRÁLY: Elfáradtam. De hogy igenis, volt értelme.

IFJ. KIRÁLY: Igen.

LAKATOS: Úgy látom, betegnek tetszik lenni. Hívjunk egy orvost?

KIRÁLYNÉ: Már hívtak.

LAKATOS: Akkor jó.

KIRÁLYNÉ: Csak nem jön

*A sátorból taps dübörög, zene hallik.*

IGAZGATÓ: Tisztelt nagyérdemű közönség, tapsoljuk meg Lórándot a világhírű zsonglőrt! (*taps*)

És máris következik egy újabb világszám: a csodálatos Trofillo csoport, egyensúlyozás a lengő kötélén!

*Zene, taps.*

LAKATOS: *(befelé fülel)* Na, már egész jól állunk. Úgy látszik, igaza lesz az igazgatónak. Igaz igazgató. Nagy ember! Szeretem!

IFJ. KIRÁLY: *(rákiabál)* Hagyja már abba!

*Oldalról bejön Mártuska.*

MÁRTUSKA: Na, még mindig itt vannak. Maga is, Lakatos?

LAKATOS: Itt vagyok.

KIRÁLYNÉ: Már megyünk.

IFJ. KIRÁLY: Nem mehetünk.

KIRÁLY: Megyek. *(megtántorodik, a fia elkapja, de lecsúsznak a földre, a mondat végére gyakorlatilag már fekszik a többiek lába előtt)* Tudtam, hogy az a legelviselhetlenebb neked, hogy hasonlítunk egymásra... Tudtam, és ettől én szégyelltem magam... Ezt szégyelltem a legjobban... Ha attól félsz, hogy majd olyan leszel, mint én... És nem tudtam elmondani neked, hogy nincs mitől félned...

KIRÁLYNÉ: Ne kezd ezt újra, jó? Ne kezd újra! Senki nem figyel rád!

KIRÁLY: Beteg vagyok. Beteg. Régóta. Nem tudom milyen rég óta. Minden nap öt percre felidézni, csak öt percre... igazán nem nagy dolog... aztán tíz percre, aztán negyedóra, félóra hosszát... így kellene edzenie magát az embernek... nem folyton haladékot adni magunknak... a legelső naptól észben tartani... csak soha nincsen rá idő...

KIRÁLYNÉ: *(Lakatoshoz)* Azt nem értem... hány éves maga egyáltalán?

LAKATOS: Engem tetszik kérdezni a nagysasszonynak? Hogy hány éves? Nem is tudom. Nem olyan könnyű ez nálunk, cirkuszosoknál... Mondjuk hetven. Vagy hatvan. Vagy mondjuk azt, hogy harmincöt.

IFJ. KIRÁLY: Nevetséges.

LAKATOS: Azt azért nem mondanám.

KIRÁLY: Csak a jelen van... mindig csak a jelen...

LAKATOS: Na ugye. Ezt mondtam én is.

BOHÓC: *(kijön a sátorból, a külsején most már csak minimális jelzése van annak, hogy mi volt a szerepe)* Hoppá-hoppá.

KIRÁLY: A csatorna befolyásánál lehetett a legtöbb halat fogni... zsírosra hízott pontyokat. ...de nem lehetett megenni, mert olyan volt a szaguk és az ízük is, mint a csatornának... Akkor meg minek... Megfogni, kézbe fogni, aztán meg elengedni... mintha nem is lett volna... de legalább megfogni...

MÁRTUSKA: *(a Bohóchoz)* Csináljon már valamit!

BOHÓC: Amikor baj van, akkor én?

KIRÁLY: A szavak is... olyan síkosan... ahogyan kicsúsznak egymás után... mint a napok, az évek...

KIRÁLYNÉ: Félrebeszél... nem tudja, hol van...

KIRÁLY: *(felkönyökölve a feleségéhez)* Kit fogsz még idehívni?

KIRÁLYNÉ: Hívni? Én?

KIRÁLY: Bátran! Most már bárkit idehívhatsz! Mindenkit! És te is mehetsz.

KIRÁLYNÉ: *(dühösen)* Hagyd abba! Félrebeszélsz!

BOHÓC: Talán beteg.

KIRÁLY: *(a fiára mutat)* Előtte? Előtte akarod?

KIRÁLYNÉ: Őt hagyd ki!

KIRÁLY: Őt? *(nevet)* Hiszen egyedül ő az, akit nem tudok kihagyni...

*A sátorból zene és taps hallik és az igazgató konferansza.*

IGAZGATÓ: Nagy tapsot a csodálatos Trofillo csoportnak, nagy tapsot a mutatványuknak!

Hölgyeim és uraim, egyensúlyozást láttunk a lengő kötélén!

*Taps*

IGAZGATÓ: Most pedig műsorunk egyik újabb ragyogó fénypontja következik: Olondár, a varázslatos állatidomár, és a mindentudó macskák!

*Zene, taps. Bejön Angéla, most már ő is más, egyszerű ruhában.*

ANGÉLA: Maguk még itt?

IFJ. KIRÁLY: *(izgatottan)* Hozzanak egy széket!

BOHÓC: Miért, elfáradt? Üljön le. Van itt pad. Vagy láda.

IFJ. KIRÁLY: Adjanak egy széket! *(Mártuskához)* Maga itt az ügyintéző, ugye? Kérem, hozasson egy széket! Maga hozathat, nem? Maga megteheti! Egy olyan fehérre mázolt, egyszerű konyhai széket!

MÁRTUSKA: Hagyjon engem! Dolgozom.

IFJ. KIRÁLY: *(a Bohóchoz)* Akkor maga! Magának is lehet...

BOHÓC: Téves cím.

LKATOS: Én hozhatok...

IFJ. KIRÁLY: Maga meg ne mozduljon!

KIRÁLYNÉ: Péterke, hagyd abba!

IFJ. KIRÁLY: Egy szék! Hozzon már valaki egy széket! Olyan nagy kérés ez?!

BOHÓC: Olyan nagy.

KIRÁLY: Nem kell, fiam.

IFJ. KIRÁLY: De igenis kell. Legalább ez kell.

KIRÁLY: *(a fiához)* Előbb csak kíváncsi az ember, keres, hitetlenkedik. Aztán dühös lesz, kiabál, lázad. És végül belenyugszik... Este, amikor elaludtál, néztelek az ajtóból... Néztelek, és...

KIRÁLYNÉ: *(kiabálni kezd)* De hát mit akarsz?! Te is mi a rohadt fenét akarsz?! *(utánozza gúnyosan)* Egy széket! Egy széket! Más nem kell? Más nincs? Más nem számít?!

ANGÉLA: *(a Bohóchoz)* Hisztérika.

IFJ. KIRÁLY: Maradj csöndben, Anya.

KIRÁLYNÉ: Maradj csöndben te! Azt hiszed nekem könnyű volt? *(gúnyosan)* Az elnéző, engedékeny férj... a jólelkű férj... a megbocsátó férj...

IFJ. KIRÁLY: Miért, nem volt az?

KIRÁLYNÉ: Nem! Nem az volt! Mindenki ezt mondta, ugye? Micsoda jólelkű ember! Micsoda szorgalmas ember! Micsoda, micsoda, micsoda! Ó, milyen csöndes a lelke! Ó, milyen nyugodt a lelke! Micsoda megbocsátó ember! Hát persze! *(nevet)* Nevetséges! Megmutassam, mennyire nevetséges? Megmutassam? Ennyire! *(nevet)* Meg ennyire! *(hangosabban nevet)*

IFJ. KIRÁLY: Jobb lenne, ha csöndben maradnál, anya.

KIRÁLYNÉ: *(kiabál)* Még hogy megbocsátás! Hiszen nem is érdekelte, mi történik velem! Érted? Nem nyugodt volt ő! Nem csöndes! Neeem! Esze ágában se volt megbocsátani, hiszen nem is bántódhatott meg! Átnézett rajtam, mintha nem is lennék! Ez volt az ő jólelkősége... Ez! Hiúság és önzés, mintha valaki folyton csak a tükörben bámulná magát... Csak ő volt magának, csak ő...  
... az örjítő szótlanásával... a gyűlöletes szomorúságával... ilyen volt... a fensőbbeség hallgatásával... ilyen volt...

LAKATOS: Elnézést...

KIRÁLYNÉ: Mit akar?

LAKATOS: *(Királyra mutat)* Nem volt... azt tetszik mondani, hogy volt... de nem volt... van. Itt van.

KIRÁLYNÉ: Micsoda?!

LAKATOS: Csak szoltam. De akkor nem szólok.

*Angéla kimegy.*

KIRÁLYNÉ: Őt csapták be? Tényleg azt gondolod? Hogy ő szenvedett? Hogy ő? Ó, hogy utáltam ezért! Előbb azért, hogy mellette kell lennem, aztán meg azért, hogy bármit teszek, még csak el se ér hozzá...

IFJ. KIRÁLY: Anya, hát nem szégyelled magad?

KIRÁLYNÉ: Nem, már azt sem. Olyan bátran megtehettem bármit, hogy már értelme se volt, hogy valamit tegyek... És mire ezt megértettem, már csakis mellette akartam lenni, már csakis neki akartam elmondani... Igen, évekig csak neki... De neki ez se kellett...

IFJ. KIRÁLY: Vagy éppen fordítva, ugye? Neked nem kellett ő. Ugye, anya?

KIRÁLYNÉ: Észre se vette, ha ott vagyok... Olyan kegyetlenül volt magányos, hogy gyűlölni kezdtem... Gyűlölni őt is, és gyűlölni magamat... mindazért, amit elkövettem, és mindazért, amit bármikor megtehettem, gyűlöltem mindazért, amit még megtehetek...*(sír)*

*A sátorból taps, zene hallatszik és a konferálás.*

*Közben megjelenik Angéla, és a kezében egy egyszerű konyhai széket hoz. Leállítja Ifj. Király elé.*

IGAZGATÓ: Mélyen tisztelt nagydémű! A csodálatos Olondárt látták és az elbűvölő idomított macskákat!

*Taps, zene.*

IFJ. KIRÁLY: Ami volt, az van is... Ami volt, az itt van, itt marad velünk... *(háta fordít mindenkinek, csak a székre koncentrálnak)*

MÁRTUSKA: *(a Bohóchoz)* Hé, kiscsónok, hallotta a konferálást, maga jön!

BOHÓC: Hé, én jövök!

ANGÉLA: *(mosolyogva)* Te buta, még a végén lekésed a belépődöt!

MÁRTUSKA: *(meglöki)* Menjen már!

BOHÓC: Megyek. *(áll, nem mozdul)*

*Bentről zene hallik.*

IFJ. KIRÁLY: Ami volt, az van... ami van, az volt... ami volt, az itt marad velünk... *A szék rázkódni kezd, és lassan felemelkedik, egészen fejmagasságig, ám azt Ifj. Királyon kívül senki nem veszi észre.*

BOHÓC: Micsoda egy remek este! Ki hitte volna? Hogy az állatok nélkül is?

ANGÉLA: Az igazgató úr. Ő hitte.

MÁRTUSKA: Ez igaz.

BOHÓC: Na jó, de rajta kívül? Na, én megyek. *(Mártuskához és Angélához)* Mire visszajövök, már ne legyenek itt, rendben? Na megyek. A nevetés az élet sója! *(beszalad a sátorba)*  
*Amikor a Bohóc eltűnik, a szék csattanva a földre zuhan, a sátorból pedig nagy nevetés hallatszik ki*

MÁRTUSKA: Mi volt ez?

ANGÉLA: Nevetés.

LAKATOS: Valami leesett.

*Ifj. Király még most is nézi, sokkal inkább értetlenül, mint megbabonázva.*

*Odabentről nagy nevetés hallatszik.*

Ifj, KIRÁLY: Ami volt...

MÁRTUSKA: Most már mindjárt vége.

LAKATOS: Micsoda?

MÁRTUSKA: A műsornak... Izé..., Lakatos, hozzon már egy széket! *(Ifj. Királyhoz)* Vagyis hogy... minek a szék?

*ANGÉLA szóltalanul legyint.*

*Oldalról bejön az Orvos.*

ORVOS: Jó estét! Elnézést... Doktor Doktor. Az orvos.

LAKATOS: A legjobbkor.

DOKTOR: Állítólag valami sürgős eset.

MÁRTUSKA: Sürgős... igen az, doktor úr.

ANGÉLA: Rosszul lét. Nagyon rosszul.

*A sátorból nagy nevetés, aztán zene, és az Igazgató konferansa hallik.*

IGAZGATÓ: Mélyen tisztelt publikum, elérkeztünk a mai remek este utolsó produkciójához!  
Köszöntsék sok szeretettel a levegő urait, a felhők lovagjait, a Repülő Puzanovokat! Fel, fel a felhők közé, drága barátaim! Repüljünk együtt! Fel, fel a csillagokig!

*Taps, zene.*

ORVOS: Szabad egy pillanatra? *(Királynéhez lép)* No, kérem, mi a panasz?

KIRÁLYNÉ: Sírtam. Szomorúság. Betegség. Szégyen.

ANGÉLA: Mind sírtunk.

ORVOS: Talán valami baleset?

KIRÁLYNÉ: Olyasmi. Baleset. Hosszan tartó sérülés.

ORVOS: Fájdalom?

*A sátorból kijön a Bohóc.*

BOHÓC: Na, hogy megszorodtunk!

KIRÁLYNÉ: Az is.

ORVOS: *(vizsgálgatja Királynét)* Értem.

IFJ. KIRÁLY: *(az orvoshoz)* Hagyja már őt... *(a földön fekvő Királyra mutat)* Itt a beteg.

ORVOS: Pardon! Tévedni emberi dolog!

BOHÓC: Ez még nem bizonyít semmit.

ORVOS: Ha szabadna... Mi történt?

KIRÁLYNÉ: Rosszul lett...

BOHÓC: Elesett. Nem látja, hogy milyen elesett?

ANGÉLA: Cs-ssss!

ORVOS: Itt? Itt az udvaron?

MÁRTUSKA: Itt van már, nem is tudom, mióta.

ANGÉLA: Legalább most segítsünk, ugye?

BOHÓC: Elmondok valami rémeset... Ami valóban egy rém eset... Vásároltam málnás-krémeset... Rám esett! Ez az orvos?

ANGÉLA: Bohóc.

KIRÁLYNÉ: Megszökött... megszökött a kórházból... otthagya a helyét...

ORVOS: A kórházból?

LAKATOS: Állítólag keresett valakit...

IFJ. KIRÁLY: A fia vagyok... idejöttünk... a cirkusz miatt... és az apám rosszul lett az előadás közben...

ORVOS: Akkor most megszökött vagy nem?

IFJ. KIRÁLY: Nem szökött. Eljött.

ORVOS: Az ugyanaz. *(letérdel Királyhoz)* Lássuk csak... kérem, adjanak egy kis helyet...

LAKATOS: Rosszul van?

ORVOS: Levegőt!

MÁRTUSKA: Nagyon okos.

ANGÉLA: Azért van itt az orvos.

ORVOS: Nem. Azt nem mondanám...

BOHÓC: Nem ezért van?

ORVOS: Nincsen rosszul.

MÁRTUSKA: Na, hála istennek.

ANGÉLA: Örülni fog az igazgató úr.

ORVOS: Hogyan?

MÁRTUSKA: Micsoda egy este... Előbb a karantén, aztán ezek... És úgyis mindjárt esik.

IFJ. KIRÁLY: Mit csinál?

MÁRTUSKA: Lóg a lába az esőnek. Magának ez fel se tűnt?

BOHÓC: Fogadok, hogy észre se vette!

LAKATOS: Pedig egész nap ilyen. Mintha folyton esni akarna...

ANGÉLA: Most is: sehol a csillagok...

MÁRTUSKA: Pedig augusztus van... Szent István...

BOHÓC: Jaj, hát manapság már ilyenek a nyarak, se a nap nem süt igazán, se meleg nincs, el van cseszve az idő, kérem szépen, annyira el van cseszve...

MÁRTUSKA: Á, csak az ember folyton azt hiszi, hogy a manapság az más, mint ami volt...

KIRÁLYNÉ: Megbolondultak? Miről beszélnek maguk?

LAKATOS: Az időjárásról, kérem.

BOHÓC: Az időjárásáról. Hogy össze-vissza megy.

ORVOS: *(feláll, elpakol)*

IFJ. KIRÁLY: Kész? Be is fejezte a vizsgálatot?

ORVOS: Igen. Részemről.

MÁRTUSKA: Ugye, mondtam, hogy nem kell a felhajtás...

LAKATOS: Nem is ezt mondta.

BOHÓC: Ezt mondta.

LAKATOS: Ezt mondta.

ANGÉLA: Örülni fog az igazgató úr...

MÁRTUSKA: Hogy? Valami baj van, Lakatos?

LAKATOS: Igenis, kérem. Nincsen baj, kérem. Megyek söprögetni.

ORVOS: Maga a felesége?

KIRÁLYNÉ: Igen.

ORVOS: És maga meg fia?

IFJ. KIRÁLY: Igen.

ORVOS: Részvétem.

BOHÓC: Ebben egyetértünk.

IFJ. KIRÁLY: Hogy érti azt, hogy...?

ORVOS: Sajnálom.

IFJ. KIRÁLY: Mit sajnál?!

ORVOS: Itt már semmit nem tehetünk. Emberileg.

KIRÁLYNÉ: Mi az, hogy tehetünk? Maga az orvos...

ORVOS: Későn hívtak.

MÁRTUSKA: Én időben!

ORVOS: Meghalt.

IFJ. KIRÁLY: Az nem lehet.

MÁRTUSKA: Bocsánat, teljesen úgy hallottam, mintha azt mondta volna, hogy meghalt.

ORVOS: Azt mondtam: meghalt.

BOHÓC: Azt mondta: meghalt. Finito. Nyista. Ende. Kaput.

LAKATOS: Meghalt?

ANGÉLA: Elment...

IFJ. KIRÁLY: Az nem lehet.

LAKATOS: Nem lehet?

KIRÁLYNÉ: Maga... maga biztos benne?

BOHÓC: Halálosan.

ANGÉLA: Bunkó.

ORVOS: Biztos? Igen.

KIRÁLYNÉ: Az nem lehet.

ORVOS: Érték hozzá.

BOHÓC: Nem lehet?

ORVOS: Sajnálom. Későn hívtak.

MÁRTUSKA: Mindenki őrizze meg a nyugalját!

IFJ. KIRÁLY: De hát az előbb még beszélt!

BOHÓC: Ez így szokott lenni.

LAKATOS: Így. Tanúsíthatom.

ORVOS: Az előbb?

IFJ. KIRÁLY: Igen.

ORVOS: Az mit jelent? Mi az, hogy az előbb?

KIRÁLYNÉ: Az előbb.

ORVOS: Beszélt?

ANGÉLA: És fogta a kezem...

IFJ. KIRÁLY: Még egy perce sincs.

ORVOS: Az nem lehet.

MÁRTUSKA: Nem lehet?

LAKATOS: Itt mindenki egyformán beszél?

ORVOS: Ez az ember már legalább egy órája halott. Vagy több. másfél órája is. Igen, meglehet ez már legalább másfél órája is. Legalább.

KIRÁLYNÉ: Egy órája? Azt akarja mondani, hogy már egy órája? És mi nem vettük észre?

BOHÓC: Azt hogy meghalt?

ANGÉLA: Azt, hogy élt.

IFJ. KIRÁLY: Hallgasson már el! Hallgassanak!

BOHÓC: Az anyukájával kiabáljon... ha már úgyis itt van...

*Ifj. Király neki akar ugrani, de Mártuska középük áll.*

KIRÁLYNÉ: Hívja a mentőket, kérem!

ORVOS: Minek?

IFJ. KIRÁLY: De hát az nem lehet, hogy csak így... Ilyen észrevétlenül...

BOHÓC: Mindent lehet.

KIRÁLYNÉ: Egy ember nem tud csak úgy eltűnni... ha egy ember eltűnik, azt észre kellene venni... nem?

LAKATOS: Mindent lehet.

MÁRTUSKA: Éppen így. Éppen így lehet.

KIRÁLYNÉ: Mindent lehet.

BOHÓC: Csak így lehet.

IFJ. KIRÁLY: ...ami nem is számít... ami nincsen is...

MÁRTUSKA: Mindenki őrizze meg a nyugalját!

ANGÉLA: De hát lehet, hogy tényleg halott...

MÁRTUSKA: Éppen azért.

DOKTOR: Mi az, hogy lehet?

ANGÉLA: Elnézést, nem akartam megbántani... én csak segíteni akarok... ilyen a természetem...

MÁRTUSKA: És... doktor úr... ilyenkor mi a szokás?

BOHÓC: Nincsenek szokások.

LAKATOS: Szomorúnak kell lenni.

MÁRTUSKA: Ne szórakozzon! Hivatalosan gondoltam!

LAKATOS: Hivatalosan is.

BOHÓC: Akkor legyen szomorú.

ORVOS: Hívni kell a... szállítókat. Tudja milyen... szállítókat. Hogy elvigyék... a testet. Tetem.

Intézkedhetek...

MÁRTUSKA: Intézkedni én!

IFJ. KIRÁLY: Hogy elvigyék? Őt? Hová?

ORVOS: Hivatalosan. Eljárás.

IFJ. KIRÁLY: Az apám!

LAKATOS: Volt.

ORVOS: Sajnálom. Már mondtam.

BOHÓC: Tényleg mondta.

IFJ. KIRÁLY: De hát ő... ő... idetartozik...

MÁRTUSKA: Ide?

BOHÓC: Oda.

LAKATOS: Ide is, meg oda is.

ORVOS: Vinni kell.

KIRÁLYNÉ: És... A szatyrokat... összeszedjük?

MÁRTUSKA: Ezt most kitől kérdezi? *(az orvoshoz)* Én mondtam neki, hogy itt nem tartózkodhat...

ANGÉLA: Mondtad, drágám.

IFJ. KIRÁLY: *(kiabál)* Hagyják már abba!!!

LAKATOS: Micsodát?

IFJ. KIRÁLY: Meghalt, nem értik?

LAKATOS: Értjük.

ANGÉLA: Én sírok is, nézze! Igazán sírok... Fáj... belül...

ORVOS: Nyugodjon meg, kérem. Részvétem. Milyen aranyos.

ANGÉLA: Köszönöm, doktor úr. Maga nagyon kedves. Igazi úriember. Fogja meg a kezem.

ORVOS: Boldogan. *(megfogja Angéla kinyújtott kezét)*

MÁRTUSKA: Intézkedünk.

BOHÓC: Intézkednek.

ANGÉLA: Segítenek.

KIRÁLYNÉ: Én tudtam, hogy beteg...

MÁRTUSKA: Tudta... mondta is...

LAKATOS: Azért hívtunk orvost...

ORVOS: Senki nem tehet semmit... emberből vagyunk. Lássuk be, emberből vagyunk...

MÁRTUSKA: Még jó, hogy itt... hátul... hogy itt történt, ahol senki nem látta...

LAKATOS: Igen, mert itt végül is senkit nem zavart...

ANGÉLA: Se az előadást, se a nézőket...

BOHÓC: Kész szerencse.

MÁRTUSKA: Szerencse a szerencsétlenségben.

IFJ. KIRÁLY: Nem értik?

LAKATOS: Gondolom, akkor már a szék se kell, ugye?

ORVOS: Milyen szék?

BOHÓC: Azt maga úgyse értené...

ORVOS: Nem szék kell. A szállítókat. Azt.

MÁRTUSKA: Intézkedem.

BOHÓC: Az előadásnak most már úgyis vége... Mindjárt.

KIRÁLYNÉ: Vége?

MÁRTUSKA: Hála istennek. Úgy tűnik rendben lement...

ANGÉLA: Meg az Igazgató úrnak. Neki is hála. Azért ezt ne felejtjük ám!

LAKATOS: Annak csak igazán!

*Taps, zene, a sátorból kiront az Igazgató, kiabál. Mögötte a négy artista, izgatottan. Az Igazgató ruházata is sokkal inkább hasonlít most egy hivatalnokra, mint egy konferansziéra.)*

IGAZGATÓ: Finálé! Finálé!!!

MÁRTUSKA: Igazgató úr! Igazgató úr! El nem hinné, mi történt itt.

IGAZGATÓ: Miért, történt valami?

MÁRTUSKA: Az az ember... az a pizsamás... emlékszik?

IGAZGATÓ: Nem szeretem a pizsamát. Sose hordok. Mindig szorít. Nem szeretem.

MÁRTUSKA: Meghalt.

ANGÉLA: Elment.

BOHÓC: *(kiabál)* Finálé! Finálé!

IGAZGATÓ: Ahogy mondja. *(Mártuskának, Angélának)* Ki halt meg?

MÁRTUSKA: A pizsamás.

ANGÉLA: A bácsi.

IGAZGATÓ: Nagyon szomorú.

IFJ. KIRÁLY: Itt halt meg, a plakátok között...

IGAZGATÓ: Az szép... ez tetszik... A művészet áldozatokat követel.

BOHÓC: Finálé! Finálé!

IGAZGATÓ: *(Mártuskához)* Intézkedett?

MÁRTUSKA: Igenis, igazgató úr.

IGAZGATÓ: Rendben. A rend miatt.

BOHÓC: Finálé! Finálé!

IGAZGATÓ: Gyerünk! *(visszarohannak)*

*Mindenki örült kapkodásba kezd.*

IGAZGATÓ: *(újra csak a hangja, odabent a sátorban)* Ez volt tehát, mélyen tisztelt publikum, a káprázatos produkció!

A Hungária Utazó Nagycirkusz csillagai a mai este folyamán, utoljára köszöntik önöket!

*Felhangzik a cirkuszi induló.*

BOHÓC: Na végre! Finálé! Finálé!

MÁRTUSKA: Én végig bíztam benne. Elejétől fogva... Hogy sikerülni fog!

BOHÓC: Álljon meg a menet. Finálé nélkülem? Na ne! Ez vice! *(berohan a sátorba, de még megáll, visszanéz Angélára)*

ANGÉLA: Jövök. *(elengedi az Orvos kezét, odahajol egy pillanatra Király fölé)* Bácsika... *(megrázza a haját, könnyedén beszalad a Bohóc oldalán a sátorba)*

LAKATOS: Hát... ha én itt úgyse... inkább, ahol használni tudok... ugye... *(ő is bemegy)*

MÁRTUSKA: *(az Orvoshoz)* Tudja, ez a legjobb... a legszebb... a kivonulás... felvonulás... nem azért mondom, de ha már itt van, akkor ezt meg kell néznie... ha velem is volna kedve... ha megengedi... *(karon fogja és húzza magával)*

IFJ. KIRÁLY: A kivonulást?

MÁRTUSKA: Felvonulást. Bevonulást.

ORVOS: Boldogan! *(bemennek a sátorba)* Illetve: szívesen.

*A család magára marad, Királyné kezében az összeszedni kezdett szatyrok.*

KIRÁLYNÉ: Akkor most?

IFJ. KIRÁLY: Mit akkor most?

KIRÁLYNÉ: Még a végét se látjuk...

IFJ. KIRÁLY: Micsodát?

KIRÁLYNÉ: *(a sátor felé int)* Azt, ott, odabent...

IFJ. KIRÁLY: Ne vess nyugodtan. Mint az előbb. Ne vessél, jó?

KIRÁLYNÉ: Mit akarsz, kisleány?

IFJ. KIRÁLY: *(megragadja és megrázza)* Ne vessél! Na! Ne vessél!

KIRÁLYNÉ: Milyen jogon rángatsz te engem?!

IFJ. KIRÁLY: Nevéssél! Nevéssél! Nevéssél!

KIRÁLYNÉ: Mit tudsz te egyáltalán, he? Mit tudsz te? Tudod, hogyan ismerkedtünk meg? Nem tudod! Tudod, milyen volt ez az ember harminc évvel ezelőtt? Nem tudod! Tudod, hogy mit szeretett enni? Tudod, hogy mit csinált? Tudod, hogyan aludt, milyen gyógyszert szedett? Nem tudod! Semmit nem tudsz róla, semmit! Tudod, mit csinált esténként? Tudod mire gondolt, amikor csak üldögélt a sötétben, maga elé meredve? Hiszen te nem is ismerted őt egyáltalán! Miért gondolod, hogy gyászolnod kell? Azért, mert az apádnak nevezted? Te? Te? Elmenekültél tőle, és nem is voltál kíváncsi rá! Azt se tudod, ki volt, most pedig sajnálnád? Most akarnál emlékezni?

IFJ. KIRÁLY: Nem, emlékezni azt nem. Csak maradni. Maradni akarok.

KIRÁLYNÉ: Maradni? Itt?

IFJ. KIRÁLY: Itt. Igen itt.

KIRÁLYNÉ: Butaság. Minek?

IFJ. KIRÁLY: A maradásért. Éppen azért, mert nem fontos.

KIRÁLYNÉ: Hiszen itt nem lehet.

IFJ. KIRÁLY: Régen sokszor álmodtam arról, hogy repülök. Úgy repülök, hogy kitárom a kezem, oldalra, így. *(kitárja a karját)* És megfeszítettem az izmaid, és arra gondoltam, akkor most fölszállok. És már emelkedtem is, emelkedtem... Lassan, finom lassúsággal... lassan emelkedtem fölfelé. Nem volt könnyű, tudod? Feszíteni kellett az izmaidat, erősen, így...

KIRÁLYNÉ: Milyen erős a kezed, kisfiam...

IFJ. KIRÁLY: Néha csak egy-két méterrel a föld felett, hogy súroltam is a bokrokat... Máskor már szinte oda se figyelve... aztán meg éreztem, hogy fáradok... És amikor zuhanni kezdtem, mert már nem bírták a karjaim... akkor felébredtem, és tudtam, hogy álmodtam csupán...

KIRÁLYNÉ: Álmodtad, kisfiam...

IFJ. KIRÁLY: ... de hogy ez az álom, ez annyira valóságos, hogy akkor most... akár meg is próbálhatnám... *(Leengedi a karját.)* De soha nem próbáltam meg, érted?

KIRÁLYNÉ: Igen. Értem.

IFJ. KIRÁLY: Én nem értem. Soha nem próbáltam meg... hogyan lehetséges ez?

KIRÁLYNÉ: Lehetséges... Add ide a kezed, Péterke... kérlek, add ide a kezed...

IFJ. KIRÁLY: Nem vagyok Péterke, anya...

KIRÁLYNÉ: Tudom, Péterke, ne haragudj...

*Ifj, Király odanyújtja a kezét az anyjának, az magához húzza, egymást átölelve állnak.*

KIRÁLYNÉ: A sötétől nem kell félni... ez jó sötét...

IFJ. KIRÁLY: Mindig olyan kicsi leszek, hogy elférek az öledben...

KIRÁLYNÉ: Szorosan, hogy semmi ne érhesen hozzád... szorosan foglak...

IFJ. KIRÁLY: Azt hittem, legalább most segíthetünk rajta, Anya!

KIRÁLYNÉ: Rajta már rég nem lehetett segíteni. Senkin se lehet segíteni. Rajta se, rajtad sem, énrajtam sem. Még rajtuk se, odabent.

IFJ. KIRÁLY: Ha átfoglak, akkor itt van nálam minden... akkor benne vagyunk a mindenségben...

KIRÁLYNÉ: Bennünk van, kisfiam...

*Ifj, Király füttyülni kezd, ugyanazt a dallamot füttyüli, mint nemrég.*

KIRÁLYNÉ: Nem mozdul semmi, kisfiam... nem mozdul semmi sem...

*“Odabentről”, a sátorból hirtelen felharsan a Cirkuszi induló, elnyomja Királyné szavait és Ifj. Király füttyét. Taps is hallik, ütemes tapsolás, a zenével együtt, miközben az Igazgató hangját, a zenét és a tapsot halljuk.*

IGAZGATÓ: Íme, mélyen tisztelt publikum, a ma esti előadásunk hősei! Az egyedülálló produkció!

A világhíres Pozanecki-csoport, akrobatika ugrókötéllel! *(taps)*

A csodálatos Jurij Jeliszejenko és a gyönyörűséges kaukázusi idomított kutyák! *(taps)*

Eliza és Georg, a repülő Torrínik! *(taps)*

Rúddobó artisták, a zseniális Hacsatran-csoport! *(taps)*

Tatjana és Hans Koch, a varázslatos illuzionisták! *(taps)*

Thomas Jeliszejenko és a mókás öszvér! *(taps)*

Karel, a mágus! *(taps)* Lóránd, a zsonglőr! *(taps)*

A csodálatos Trofillo-csoport! *(taps)*

Olondár és a mindentudó macskák! *(taps)*

A felhők lovagjai, a repülő Puzanovok! *(taps)*

És végül, de ahogy mondani szokás, nem, utoljára, bohócunk, a nagy mókamester! *(taps, nevetés)*

Hölgyeim és Uraim, tisztelt Publikum, ez volt a Hungária Utazó Nagycirkusz! Ez volt a ma esti produkció!

Búcsúznak Önöktől a művészek, búcsúzik a cirkusz, búcsúzik a zenekar!

Búcsúzom én is, a Hungári Utazó Nagycirkusz direktora!

Jövöre, a legközelebb, Önökkel, ugyanitt, ugyanígy találkozunk!

*A viszontlátásra! (nagy taps, ami lassan eloszlik, csak a zenekar játszik még tovább, aztán az is elhalkul, de mintha a távolból jönne, hallatszik még)*

KIRÁLYNÉ: *(lassan kibontakozik)* Menjünk, kisfiam.

IFJ. KIRÁLY: Engedd el a kezem, anya.

KIRÁLYNÉ: Nem tudom, kisfiam. Elengedném, de nem tudom.

IFJ. KIRÁLY: Igen, anya.

*Összeszedetik a még szerteszét szórt nejlonszatyrokat, végig kézen fogva egymást.*

KIRÁLYNÉ: Ugyan, dobd el azokat. *(ő maga is eldobja a szatyrokat)*

IFJ. KIRÁLY: Készen vagyok. *(a földre engedi ő is mindazt, amit összeszedett)*

KIRÁLYNÉ: Én is, kisfiam. Vigyázol majd rám, ugye?

IFJ. KIRÁLY: Indulhatunk?

KIRÁLYNÉ: Igen. Menjünk haza. Ott vár a szobád. A széked úgy áll az asztalodnál, mintha éppen az imént álltál volna fel onnan.

IFJ. KIRÁLY: Haza? Hazamegyünk.

*Egymás kezét fogva ugyanott mennek ki, ahol bejöttek az előadás kezdetén.*

*Amikor éppen eltűnnek, csend marad csupán.*

*Néhány pillanat múltán kijön a sátorból Lakatos. A kezében egy fehérre mázolt, egyszerű konyhai szék.*

LAKATOS: A szék! Meghoztam a széket! Nem mondhatják, hogy nem csinálok semmit!

*(körülnéz, keresi őket)* Na, nincsen itt már senki?

Mindenki elment? Miért megy el mindenki? *(odamegy a földön fekvő Királyhoz, ahhoz beszél)*

Miért megy el mindenki?

*(a távolból újra felhangzik a cirkuszi zene)*

Volt már ilyen, ugye? Nem kell ettől beszarni.

Meghoztam a széket. Mit csináljak vele? *(leállítja Király mellé)* Itt hagyom. Hátha még kell, ugye?

Megyek a lovakhoz. Söpörni kell. Meg a zab is. Körbe-körbe.

*(elindul kifelé, felnéz az égre)* Esni fog. Ilyen idő van, úgy látszik. Ilyen idők járnak. Folyton lóg a lába az esőnek, nem is látszanak a csillagok. *(legyint)*

De most aztán tényleg esni fog. *(Nézi a széket hosszan, mintha bűvölni akarná.) (feltartja a kezét)*

Nocsak, már esik is! Esküszöm, már csöpög!

*(kinéz a nézőtérre)* És most mi lesz az állatokkal? Már nyugtalanok. Remélem, holnap már megszűnik ez a karantén. Vagy holnapután. *(a nézőket vizsgálgatja)* Tényleg nyugtalanok! Hű, de utálom ezt! Kurvára utálom!

*(Legyint egyet és fáradtan, öregesen kimegy, közben a már ismert dallamot füttyüli)*

*A zene még hallatszik, mintha egyre messzebből szólna, majd csend lesz.*

**VÉGE**